

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

ΕΤΟΣ ΙΘ΄.

ΤΕΥΧΟΣ 228

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1920

ΑΘΗΝΑΙ

Ὀδὸς Χαριλάου Τρικούπη 22^α

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ετησία δραχμαί 12.

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ δραχμαί 2.

ΓΡΑΦΕΙΑ Ὀδὸς Χαρολάου Τρικούπη ἀριθ. 22α

ΤΕΥΧΟΣ 228

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1920

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ φιλολογία καὶ ἡ τέχνη τῷ 1919, ὑπὸ Κ. Σημειώσεις ἐνὸς μηνός, ὑπὸ Δάφνιδος

Τὰ Ἱταλικά ποιήματα τοῦ Σολωμοῦ (Συ νέχεια) Μετάφρασις Σ. Δε-Βιάζη.

Ἀντίλαλοι.

Ἡ πνευματικὴ κίνησις ἐν Εὐρώπῃ.

Παράγραφοι, ὑπὸ Μ. Μ.

Γράμματα καὶ Τέχνη. (Εἰκαστικά τεχναί.—Θέατρα.—Διαλέξεις.—Σύμμικτα.—Συναυλία).

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ ΑΓΓΕΛΙΑΤΑ

Ἐν τῇ Γαλλικῇ ἀρχ. σχολῇ ὁ διευθυντὴς αὐτῆς κ. Πικὰν ἐξέθεσε λεπτομερῶς τὰ περὶ τῶν ἐν Μακεδονίᾳ ἀνασκαφῶν ἃς ἐνήργησεν ἡ ἐκεῖ ἀρχαιολογικὴ ὑπηρεσία τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ τῆς Ἀνατολῆς ἤτοι ἐν Πιερραία, Θεσσαλονίκῃ, Ἁγίῳ Ὄρει, Φιλίπποις, Θάσῳ, Καβάλα καὶ ἄλλω. Μετ' αὐτὸν ἐμίλησεν ὁ γραμματεὺς τῆς σχολῆς κ. Πλασσὰ ἐκθέσας διεξοδικῶς τὰ τῶν ἀνασκαφῶν αὐτοῦ ἐν Δήλῳ, καὶ τοῦ ἐπὶ τοῦ ὄρους Κύνθου Ἀδύτου τῆς Ἀφροδίτης.

Ἐν τῇ Ἱταλικῇ Ἀρχ. σχολῇ ὁ κ. Βιάζε ἀνέγνωσεν ἀνακοίνωσιν του ἐπὶ τῆς λεγομένης Πύλης τοῦ Εὐμένους, καταδείξας ἀπὸ ἀπόσπασμα τοῦ Βιτρούβιου καὶ ἀπὸ ἄλλας ἀποδείξεις ὅτι δὲν εἶνε ὄρθῃ ἡ γνώμη, ἡ ἀποδίδουσα τὴν πύλιν αὐτήν, τὴν ὁπσοθεν τῆς σκηπῆς τοῦ Θεάτρου τοῦ Διονύσου, εἰς τὸν Βασιλέα τῆς Περγάμου Εὐμένην τὸν 2ον. Ὁμίλησεν κατόπιν ὁ καθηγητὴς κ. Ντέλλα Σίττα περὶ ἀναγλύφου τινὸς τῆς ἐκκλησίας, τῆς λεγομένης Μικρᾶς Μητροπόλεως, ἀποδείξας ὅτι τὰ ἐν τῷ ἀναγλύφῳ γυναικεῖα πρόσωπα ἀναπαριστῶσι περιήρμον τύπον, ἀντιγεγραμμένον πολλάκις ἐξ ὁμάδος τινὸς τοῦ Πραξιτέλου. Ἡ εἰκὼν αὕτη ἐδόσεν εἰς τὸν ρήτορα τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐξετάσῃ τὴν σημασίαν μερικῶν σημαντικῶν ἀγαλμάτων τοῦ Ἑθνικοῦ Μουσείου καὶ νὰ διαφωτίσῃ οὕτω ὀρισμένους χαρακτήρας τῆς γλυπτικῆς ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῆς περιόδου τοῦ Ἀδριανοῦ καὶ τοῦ Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ.

Ὁ Δῆμος Χίου ἀνέλαβε τὴν δαπάνην τῆς ἀνασκαφῆς τοῦ Βομοῦ, τὸν ὁποῖον ἱδρυσαν κατὰ τὸν 8ον π. Χ. αἰῶνα οἱ Χίοι ἐν Δελφοῖς. Ὁ Βομὸς

τῶν Χίων εἶνε λαμπρὸν μνημεῖον, ἱδρυμένον ἐν τῇ καλλίστῃ θέσει τοῦ Δελφικοῦ Ἱεροῦ, ἀέναντι τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος. Τὰ διάφορα μέρη αὐτοῦ εὐρέθησαν κατὰ τὰς ἀνασκαφάς, ἡ δὲ ἀναστυλῶσις αὐτῶν, μετὰ τὴν γενομένην μελέτην ὑπὸ τῶν εὐρόντων ταῦτα Γάλλον ἀρχιτεκτόνων, δὲν θὰ παρουσιάσῃ πολλὰς δυσκολίας.

Προσεχώρως ἐπαναλαμβάνονται αἱ ἔνεκα τοῦ γεμῶνος διακοπεῖσαι ἀνασκαφαί ἐν Ἐλευσίνι, Πέλλῃ, Κρήτῃ, Περγάμῳ, καὶ ἡ ἐναεῖς τούτων ἐν Κλαυδίου τῆς Μ. Ἀσίας, μόνις προσετικυρωθῆ ἡ Μ. Ἀσία εἰς τὸ ἑλλ. Κράτος.

Ἐν Δράμῃ ἀνερεθθησαν δύο πλάκες Ρωμαϊκῶν χρόνων μετὰ τὴν ἐπιγραφήν: «Ὁ Φάβιος πρὸς τὸν υἱὸν του Φρόνειον ἐτῆ 58».

Ὁ κ. Περ. Ἀποστολίδης ἐδώρῃσε εἰς τὸ Ἀρχ. Μουσεῖον Βόλου 3 πῆλινα ἀντικείμενα, ἦτοι κεφαλὴν Ἀφροδίτης, ἀγαλμάτιον Ἀφροδίτης γυμνῆς καὶ ἀγχιῶνον σκυφοειδές.

Κατὰ τὸ ἔτος 1919 ἐπλουτίσθη τὸ Μουσεῖον Βόλου μετὰ 144 προσκλήματα, ἐν οἷς 13 ἀγαλμάτια καὶ ἀνάμωρα, 59 ἀγγεῖα, 12 ἐπιγραφάς καὶ 23 νομίσματα. Συνεκολλήθησαν δὲ 327 ἀρχαία, λίθινα καὶ πῆλινα, τοῦ Μουσείου.

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ

Καλλιτέχνη. Ὁ ἐσχάτως θανὸν καλλιτέχνης Λουῖζος Λάντσιας ἐγεννήθη τῷ 1854 ἐν Ἀθήναις. Ἐδίδαξε πλέον τῶν 30 ἐτῶν κῆς τεχνικὰς σχεδιάσεις εἰς τὴν σχολὴν τῶν Μηχανικῶν τοῦ Πολυτεχνείου καὶ ἐπὶ 7 ἔτη τοπογραφικὰς σχεδιάσεις εἰς τὴν σχολὴν τῶν Ἑυελπίδων. Κατὰ τὴν Διεθνή ἐκθεσιν τῶν Παρισίων τοῦ 1889 ἔλαβε δι' ἔργα προσωπικῆς διπλώμα. Εἶχε σύσκευσῃ τὴν κόρην τοῦ ἐπιφανοῦς νομοδιδασκάλου Σαριτόλου.

Ἀναγνώστη. 27 ἡφμερίδες καθημεριναὶ ἐκδίδονται ἐν Ἀθήναις καὶ πρόκειται νὰ προστεθοῦν καὶ ἄλλαι 6 ἀκόμη.—Οἱ καθ' ὅλον τὸ Κράτος δημοδιδασκαλοὶ ἀνέρχονται εἰς 3,333. Μὴ παραξενυθῆτε διὰ τὴν ἐπανάληψιν τοῦ ἀρ. 3. Αὐτὰ ἔχει ἡ στατιστικὴ.

Κυρία. Παρηγορηθῆτε. Αἱ Ἱταλίδες αἱ ὅποια ἀπέκτησαν ἐσχάτως τὸ δικαίωμα τῆς ψήφου ἀνέρχονται εἰς 6 ἑκατομμύρια.

Συνδρομητῆ. Πλήρης σειρά τοῦ Ρωμηοῦ πωλεῖται ἀντὶ 500 δρ. Τὸ ἐγκυκλοπαιδικὸν Λεξικὸν Μπάρετ μετὰ τοῦ παραρτήματος δεδεμένον δρ. 300.

Μ. Π. Ἡ λέξις Καταγκάζης εἶνε Τουρκικὴ, θά εἰπῇ μαυρομάτης. Ἑλλὰς σημαίνει χώρα τοῦ φωτός. Ἐλ σημαίνει φῶς, ἐξ οὗ καὶ ἥλιος.

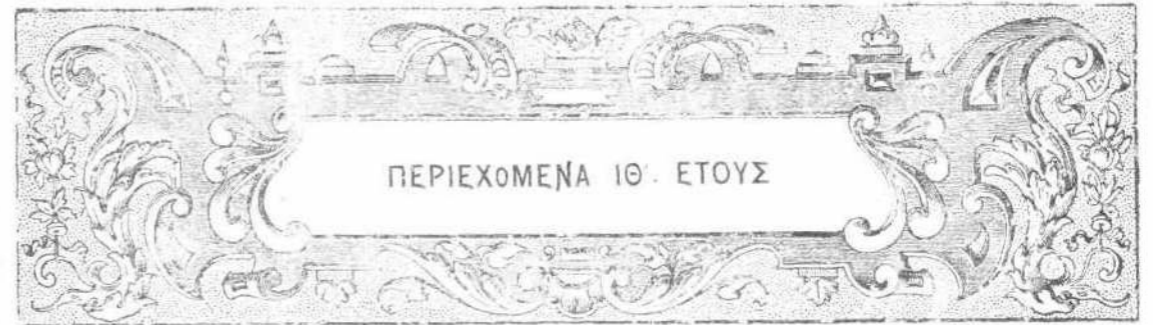
ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἰδρυθεῖσα τῷ 1841

Μετοχικὸν κεφάλαιον δρ. 20.000.000

Ἀποθεματικὸν . . . » 13.000.000

Ἐκδοσις τραπεζικῶν γραμματίων.—Προσεφορήσεις.—Δάνεια ἐπὶ ἐνεχύρῳ χρηματογράφον καὶ ἐμπορευμάτων.—Δάνεια ἐνυπόθηκα.—Δάνεια πρὸς νομικά πρόσωπα καὶ γεωργούς.—Ἀγορὰ καὶ πώλησις συναλλάγματος. Πιστωτικαὶ ἐπιστολαί.—Καταθέσεις ἐν ὄψει καὶ εἰς ἀνοκτὸν λῆσμον.—Καταθέσεις ἔντοκοι. Ταμιευτήριον.—Ταμείον τίτλων πρὸς φύλαξιν.

ΤΟΜΟΣ 10. 1919-1920

ΣΥΝΤΑΞΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ - ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ: Σπ. Δε-Βιάζη. — Ν. Ι. Γιαννόπουλος.—Ἀλιεύς.—Ἀνεμόνη.—Δάφνης.—Ἑλλην.—Κάλοιοι.—Ἀποστόλης Λάμπης.—Λόρνα.—Μ. Μ.—Φλόμουσος.—Φιλότεχνος.—Ω.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ: Φ. Ἀλοσιεύς.—Α. Γέλβετ.—Σπ. Βικάντος.—Θωμ. Θωμόπουλος.

ΚΕΙΜΕΝΟΝ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ

Ν. Ι. Γιαννόπουλος. Ὁ Ἄρης δέσμιος . . . 9

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

Κ.—Σπ. Λάμπρος . . . 48
* Γ. Σουρῆς . . . 53

ΘΕΑΤΡΟΝ

Γὰ Ἀθηναϊκὰ θεάτρα . . . 39.55.75.87

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

Κ.—Καλλιτεχνικαὶ ἐκθέσεις . . . 1,69

ΜΟΥΣΙΚΗ

Αἴμ. Ριάδης . . . 44
Συναυλία . . . 16,25,91

ΠΕΖΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Ἀνεμόνη. Συντρίμματά . . . 82
Δυλητερό τραγοῦδι . . . 82
Λόρνα. Φθινοποριατικὸς θῆψις . . . 83

ΠΟΙΗΣΙΣ

Ἀπ. Λάρμης. — Εὐφραγες . . . 29
Δ. Σολωμοῦ. — Ἱταλικά ποιήματα (Μετάφρασις Σ. Δε-Βιάζη). 5,17,33,49, 66,81,101

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Ἀλιεύς — Μαργαρίται . . . 22,35,51,68,86,103

Ἑλλην.—Τὰ Ἀναγνωστικά βιβλία . . . 65
Οἱ νεκροὶ τοῦ πολέμου συγγραφεῖς . . . 8
Ἡ πνευματικὴ κίνησις ἐν Εὐρώπῃ . . . 23,37,73,104
Ἡ φιλολογία καὶ ἡ τέχνη τῷ 1919 . . . 37
Ἀντίλαλοι . . . 6,19,34,50,67,86,102
Δάφνης.—Σημειώσεις ἐνὸς μηνός . . . 10,21,36,42,72 84,100

Γράμματα καὶ Τέχνη (Ἀρχαιολογία. Διαλέξεις.—Εἰκαστικὰ τέχνη.—Θέατρα.—Μουσική.—Σύμμικτα) . . . 12,30,46,62, 79,94,109

Ἐπιστολαί πρὸς τὴν «Πινακοθήκην» . . . 15 64
Ἐρωτήσεις . . . 32
Ἐν τῷ ἐξωφύλλῳ Ἀρχαιολογικὰ ἀγγεῖματα. Νεαὶ ἐκδόσεις. Τηλέφωνον. Ἐπιστολαί.

ΣΑΤΥΡΑ

Μ. Μ.— Παράγραφοι . . . 57,108

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ω.—Οἱ νέοι . . . 18
Λάλοιοι.—Νεοελληνικὴ λογοτεχνία . . . 90

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Σ. Βικάντος. Εἰς τὸ ἀτελιέ . . . 21
Ἐπικεφαλίδες Φ. Ἀριστέως. Α. Γέλβετ

ΓΛΥΠΤΙΚΗ

Θ. Θωμόπουλος. Πρωτορῆ Τρικούπη . . . 85
» Ὁ ἀνδριάς τοῦ Τρικούπη . . . 85
Θ. Θωμόπουλος. Τὸ πνεῖμα τοῦ Τρικούπη . . . 85

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Ὁ Ἄρης δέσμιος . . . 9

ΠΡΟΣΩΠΟΓΡΑΦΙΑΙ

Δ. Δανυράγιος . . . 28
Αἴμ. Ριάδης . . . 45

ΣΑΤΥΡΑ

Ὁ γιατρός . . . 8

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ *****
Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΘ'

1919 - 1920

ΑΘΗΝΑΙ

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ Η ΤΕΧΝΗ ΤΩ, 1919

ΡΟΛΓΓΕΛΟΣ τὸ 1919 νέας μεταπολεμικῆς διανοητικῆς ἐρμῆς, ἥτις κατὰ φυσικὴν ἐξέλιξιν θὰ ἀκολουθήσῃ τὴν στασιμότητα κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου. Ἐν Ἑλλάδι ἐπηλθεν ἡ δρασις ἔπειτα ἀπὸ τὴν δειλὴν μέχρι τοῦδε ἐμφάνισιν τοῦ βιβλίου. Παρὰ τὰς ἀγρίας ἐκδοτικὰς ὑπερτιμήσεις ἤρχισαν, κατὰ τοὺς δύο τελευταίους μάλιστα μῆνας, συχναὶ αἱ ἐκδόσεις λογοτεχνικῶν βιβλίων, χάρις ἰδίως εἰς τοὺς ἐπιχειρηματίας ἐκδότας. Ἀλλὰ καὶ ἡ καλλιτεχνικὴ κίνησις δὲν ὑπελήφθη. Ἐκδόσεις ζωγραφικῆς ὀργανώθησαν ἀλλεπάλληλοι, συναυλῖαι καὶ διαλέξεις ἐδόθησαν πολλά, καὶ τὰ θεάτρα, παρὰ τὰς ὑπερτιμήσεις τῶν τιμῶν, ὑπερεπληρώθησαν κόσμου. Ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι ἡ παρατηρουμένη κίνησις θὰ εἶνε ὄχι μόνον ζωηρά, ἀλλὰ καὶ ἐκλεκτικὴ.

Ἀρχαιολογία. Ἀνασκαφαὶ ἐνηργήθησαν κατὰ τὸ λήξαν ἔτος ὀλίγαι ἕνεκα τῶν περιστάσεων αἱ ξέναι σχολαὶ ἐλάχιστα εἰργάσθησαν. Ἐγένοντο ἀνασκαφαὶ εἰς Ἐλευσίνα, Ὠρωπόν, Ἐπίδαυρον, Ἀργαστόλιον, Σούνιον, Θήβας, Βόλον, Οἶτην, Χιον, Κορυτσάν, Ἡράκλειον Κρήτης, Μύτικα Αἰτωλίας, Μυκῆνας, Θάσον, Δελφούς, Φιλίππους καὶ Κολοφῶνα Μ. Ἀσίας.

Ἐδρῆματα. Ἐν Καρυστίᾳ, Κορωνίᾳ, Βάρνα, Μετσόβῳ, καὶ ἐν τῷ ναφ' Ἀγ. Δημητρίου Θεσσαλονίκης.

Ἐν τῷ Ἐθν. Ἀρχ. Μουσείῳ ἐξηκολούθησεν ἡ συγκόλλησις καὶ συμπλήρωσις ἀρχαίων ἀναγλύφων. — Λειτουργία πρακτικῆς ἀρχ. σχολῆς. — Ἰδρυσις ἀρχ. σχολῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Διαγωνισμοί. Προεκηρύχθη ὁ Φιλαδέλφειος ποιητικὸς. — Ἐγένετο ὁ Σεβαστοπούλειος γλωσσικὸς. — Προεκηρύχθη ὑπὸ τοῦ Ὁδείου δι' ὕμνον τῆς Ἐκατονταετηρίδος ποιητικὸς. (Ὁδ-

δὲν ἐβραβεύθη). — Νουμᾶ, διὰ παιδικὰ ποιήματα (ἐβραβεύθησαν 19).

Ἰοβιλαῖα. Ἐωρτάσθησαν ἡ 100τῆρις τῆς γεννήσεως τοῦ Ράσκιν, τοῦ Ἀμερικανοῦ ποιητοῦ Ὀδτμαν, ἡ 4ῃ ἑκατονταετηρίδις τοῦ Λάβιντσι, ἡ 75τῆρις τῆς γεννήσεως τοῦ Βερλαίν, ἡ 50τῆρις τῆς γεννήσεως τοῦ Γκόρκυ, ἡ 50τῆ τοῦ θανάτου τοῦ Σαίν-Μπέ, τοῦ Λαμαρτίνου καὶ τοῦ μουσουργοῦ Μπέριλιζ. 100τῆρις τῆς Ἀγγλίδος μυθιστοριογράφου μίς Ἐδαντ (Γεωργίου Ἑλλιστ).

Ἐν Ἑλλάδι, 75τῆρις τῆς Ριζαρείου σχολῆς. — 50τῆρις τοῦ κ. Ἀννίνου. — 25τῆρις τοῦ μουσουργοῦ κ. Λαυράγκα.

Διαλέξεις. Σειραὶ διαλέξεων Ἐταιρείας Βυζαντινῶν σπουδῶν (Μητροπολίτης, Σωτηρίου, Ράδος, Σοκόλης, Κουκουλέ, Ἀδαμαντίου, Μενάρδος, Δαμβέργης, Καλογερόπουλος, Βεγλερῆς).

Π. Δημητρακοπούλου περὶ Πνευματισμοῦ, Γ. Πῶπ περὶ Ἀριστοφάνους, Δ. Καραχαλίου περὶ Προελληνικοῦ πολιτισμοῦ, Τσοκοπούλου περὶ Βυζαντινῶν γυναικῶν, Φιλαδέλφειος περὶ τῆς ἱστορίας τῆς Τέχνης. — Διαλέξεις τοῦ Ἀγγλο-Ἑλληνικοῦ συνδέσμου. Ἀνακοινώσεις τῆς Ἐπιστημονικῆς Ἐταιρείας. — Ζερβῶ, Ζέγγελη, Βορέα, Γιαννούτσου, Γαρδῖκα, Μαριδάκι, Ἀμάντου, Βουτιερίδου, Πανᾶ, Ψάχου, Ράδου, Κυπραίου, Σωτηρίου.

Ξένων. Μουραβλίν, Κάσον, Wace, Ντριώ. Κυριῶν. Παντελάκη, Εἰρ. Δημητρακοπούλου, Σικελιανοῦ, Αὔρας Θεοδωροπούλου.

Θεάτρα. Νέα ἔργα πρωτότυπα ἐπαίχθησαν — τὰ περισσότερα ὑπὸ τοῦ νέου θιάσου τοῦ ἑλλ. θεάτρου — τὰ ἐξῆς: Φλόγα Μελά καὶ Κοκκίνου. — Φοιτητὰί Ξενοπούλου. — Μεγάλου καὶ Δεληκατερίνη. — Φαῖδρα, Προβελεγγίου. — Ὁμορφιάς μάγια, Λαρμῆ. — Ὀρκος, Βυζαντικὴ τραγωδία, Κορομηλά. — Νέλλη, Γιαγιά, Κύρου. — Θλιθερὴ ὄρα, Ζίφου. — Γελιμέρ, Πολέμη. — Στὴν Ἀθήνα, Στεφάνου.

Ἡρώς Κρήτης, Ράλλη. — Ἀράχνη Μωραϊ-

του. *Επιθεωρήσεις: Πανθήνια, Πανόραμα, Παπαγάλος, Σινεμά Καμπαρέ, Ρούσικη σαλάτα, Πετεινός, Μονόκλ, δ Πειρασμός.

Μελόδραμα. Κόκκινο σπαλέτο, Ζάτα. *Οπερέται. Δαιμονισμένη, Σακελλαρίδου. — *Ελλη, Βεργωτή. — *Ηνωμένα Έργαστάσια Δημητρακοπούλου. — Τό κοριτσάκι, Ξενοπούλου.

Παράστασις Διαλόγων Λουκιανού — «Είρήνη» *Αριστοφάνους

Ξένα Έργα, διά πρώτην φοράν παιχθέντα. *Αννα Καρενίν. — Γυναίκα Διάβολος. — Δίδυμοι. — Χαϊδεμένη. — *Ιλιγγος. — Μις Χόψ. — Μία βραδιά στο μέτωπο. — Μαστρογιάννης δ λεβέντης. — *Ο *Επιθεωρητής. — Πέπλος ευτυχίας — *Αδελφοί Καρμαζώφ. — Τρία καπέλλα. Ρεφενές. — Μία γυναίκα πέρασε. — *Ένας γάμος. — Μέχρι θανάτου. — Δύο *Ελεονώρες. — Λέα. — Κλειστή πόρτα. — *Αδελφοί Ξεωτος. — Μπομπινέτα. — Διά νά ζή ευτυχισμένος. — *Αγάπα με, *Αλφρέδο. — *Ο Κορ, ή Κορ, δ Κορ. — *Ερωτικό γράμμα. — *Αρλεκίνος βασιλεύς. — Προς τον ξεωτα. — Θεία Σίπρη. — *Επίσκοπο και Σια. — Μαθητής της ζωής. — Σοπέν. — Σώπα καρδιά μου. — Γάμος Φιγαρώ. — Οι Συναδελφοί. — Πλούσιος ανεπιός. — *Ο μέγας διπλωμάτης. — *Ο κατά φαντασίαν ασθενής. — Για τήν αγάπη της. — *Ήσυχία στο σπήτι. — *Ο κ. *Αστινόμος. — Μπαρμπουρός. — Λεονάρτα. — Τρεις μάσκες.

*Οπερέται. Μαντάμ ντέ Τέμπ. — Μαντάμ Μπερτεργλάι. — Στο παραδάν. — Πριγκίπισσα Τσάρδης. — Νεράιδα *Αποκρηάς.

Χορευτικά παραστάσις Μεσαζούδη, *Αδρικ νόνας

Ξένα θέατρα. Γαλλικός δραματικός Paris — Τουρνέ — *Αγγλική *Οπερέτα, Βάτμαν.

*Εμφανίσεις νέων ήθοποιών εις τό *Ελλ. μελόδραμα: Περδάρη, Κρυωνά, Κορινάκη, Μυλωνά, Γιαννάτου, Πετρούλια, Βλουίδου.

Ξένα ήθοποιοί. Μπεργκαμίνι, Σακμοστοι, Τομαζίνι, Αντάλγκο. *Ελληνες: Σαρπαντιέδα, Λάππας.

Παρασημοφορία Κυβέλης.

*Εορταί θεατρικά. Χορευτική Λυκείου *Ελληνίδων. *Ερασιτεχνική θεατρικο μουσική υπέρ του Πατριωτικού Ίδρύματος.

Καλλιτεχνία. — Διαγωνισμός άνδριάντος Καποδιστρίου (οὐδέν έθραβεύθη.) Διαγωνισμός διά τό *Ηρώων της Μεραρχίας Σερρών (έθραβεύθη δ Γ. Δημητριάδης.). — Διαγωνισμός σχεδίων διαφημίσεως έλλ. τοπείων, (έθραβεύθησαν δ). *Εντόκων γραμματίων (ένεκριθήσαν 9). Δανιέλου Μεγ. *Ελλάδος (15 πίνακες.) *Αποκαλυπτήρια αναθηματικής στήλης Πανεπιστημίου. *Ανδριάντος Τρικούπη. — Καλλιτεχνικά εκθέσεις *Τέχνης», *Οθωναίου, *Χρηστοφή, Μαλέα, Λασκαρίδου, Βικάντου, Ροδοκανάκη, Καλογεροπούλου, Μπακατσιάμπη, Ε. Θωμοπούλου, Ρούλου, *Αριστέως, Τσαγγρή και *Αναγνωστοπούλου, Λύτρα και Ζευγώλη. Εκθέσεις έλλ. ζωγράφων έν Παρισίαι, έλλ. τοπείων

λης, Ζηνοβία Παρασκευοπούλου, οι φιλόλογοι Δέλλιος, Σακελλαρόπουλος, δ βοτανικός Μηλιαράκης, δ δημοσιογράφος Σακελλαρίου, οι θεολόγοι Ζολώτας, Μελ. *Αποστολόπουλος, δ αρχαιολόγος Γ. Σταυρόπουλος, οι ζωγράφοι Ζάχος, Λάντσας, οι γλύπται Φιλιππίτης, Στερνίου, δ μουσικός Μαυρόχης, δ ιατρός Κωνσταντίνδης (Γιάννης Σκληρός).

*Φιλολογία. Διορισμός των κ. κ. Φουτρίδου και Γαρδίκας ως καθηγητών του Πανεπιστημίου. — Τό *Εθν. *Αριστέιον εις σὐδένα άπενεμήθη.

Γαλλική *Ακαδημία. *Εγένετο ή δεξιώσις του Boysleve και εξέλεγή δ Μπορντώ.

*εκδόσεις πρωτοτύπων έργων:

*Επιστημονικά. Εισαγωγή εις τας περι Παύλον σπουδάς, Λούδαρη. — Περὶ πνευματισμοῦ, Δημητρακοπούλου. — Η άνθρωπότης, Τόμπη. — Η πρόσδος των *Επιστημών, Βουτιερίδου. — Περὶ του *Εκκλ. Βουλγαρικού σχίσματος, Δρόσου. — *Απάντησις εις επόπτας, Χατζιτάκι. — Λόγοι διαζυγίου, Κυριακοπούλου. — *Ιστορία γλωσσικού ζητήματος, Μπούτουρα. — Γάμος δι' αντιπροσώπου, Μπαλή. — Η φανερά άνάκρισις, Ταζεδάκη. — *Ιστορία των δογμάτων, Μπαλάνου. — *Ελεγχος παπικων πλανων, Οικονομίδου.

*Ιστορικά και αρχαιολογικά. *Θεατρικά, Κεραμοπούλου. — *Θράκη, Ψάλτη. — Περὶ Προύσης και Σμύρνης, Κοντογιάννη. — *Δυτική *Θράκη, Κυριακίδου. — *Ο *Ελληνισμός της Μ. *Ασίας. Τό γλωσσικόν ζήτημα, *Αμάντου. — Βόρειος *Ηπειρος, Εδαγγελίδου. — *Ιστορία των Κρατών του Αίμου, Περιστέρη. — *Ιστορία της *Εκκλησίας της *Ελλάδος, Παπαδοπούλου. — Περὶ Μακεδονίας, Φωκά. — *Ο *Ιερὸς λόγος, Ράδου. — *Ο *Ελληνοισμός της Μακεδονίας (Γαλλιστί), Σβορώνου. — Ταυρίς, Γραμματικοπούλου. Χιακά χρονικά Δ'. τεύχος.

*Θεατρικά. Μυριέλλα, Ταγκοπούλου. — Οι Φοιτηταί, Ξενοπούλου. — Τό γαλάζιο λουλούδι, Νικολαΐδου.

*Καλλιτεχνικά. Μπετόθεν, Λογοθέτη. — *Ιστορία της νοελληνικής μουσικής, Συναδινού. — Τρεις μελωδία, Γ. Λαμπελέτ. — Γελοιογραφικόν λεύκωμα, Μαυριλάκου. — *Η Ροδιακή άγχειοπλαστική, Νομικού.

*Δογοτεχνικά. *Αδελφή *Ανσελίνα (Γαλλιστί), Ψυχάρη. — Νύχτα θανάτου, *Απερανθίτου. — Πιτριές στον *Ηλιο, Ξενοπούλου. — Κατάδιος, Θεοτόκη. — *Η τυμβωρύχος, *Αβούρη. — *Θυγατέρες της Εβας, *Αθήναι περισσεραί, Χαιροπούλου. — 55 *Ελλ. διηγήματα. — *Εμμετρα διηγήματα Κουρούπη. — *Όλοι μαζί, Δραγούμη. — Γέλα Παληάτσου, *Ανδρουλιδάκη.

*Ποιήσεις. Παράκαιρα, Παλαμά. — Πρωινό ξεκίνημα, *Αθάνα. — *Όρα μοναξιάς, Καράδα. — *Ειρηνικά, Πολέμη. — *Αέρα! Βαρλένη. — Καθώς αλλάζουν ή εποχές, Σπαταλά. — Τά μοντέρνα, *Αρη. — Φωνές στην έρημιά, Σαντομοντιού. — *Χρυσάνθημα, Βασιλειάδου. — Τραγούδια του Στρατώνα, Μπάρακη. — Τραγού-

Μποκασνα. — *Αποστολή ύποτρόφων εις Παρισίους των κ. Μπισκίνη, Γουναροπούλου, Γεραλή, Σώχου, Δούκα, και δ. Διαμαντοπούλου. — Διορισμός ως καθηγητών της σχολής μηχανικών των κ. κ. Τόμπρου και *Ασπρογέρακα.

*Μουσική. Συναυλίας συμφωνικά της όρχήστρας του *Ωδείου *Αθηνών, της στρ. όρχήστρας, της όρχήστρας του έλλ. *Ωδείου, της *Αθηναϊκής Μανδολινάτας. — Κουαρτέτα Λυκούδη και Σουλτσε. — Μελόδραματικής σχολής παραστάσις. — Συναυλίας ατομικά: Φωκά, Γεννάδη, Γεωργιάδου, Κοψίδα, Σκέπερ, Βελουίδου, Παπαγιαννοπούλου, Πασχάλη, Τσακισιάνου, Παπαμικροπούλου, Μίχα, Νικοκάθουρα, Ξανθοπούλιδου, Λυκούδη, Βαλεντίνη, Φαρανιάτου, Τσερκάσκυ, *Επιτροπάκη, Αποστοπούλου, Σουλτσε, Κιμ. Τριανταφύλλου, Κλ. Τριανταφύλλου, Νικάνη, Οικονομάκου, Φωτιάδου, Βρακαθανοπούλου, Σαμσοούντ, Τσαμπούλα, Χίνερ, Κρασοά, Καρακάση, Μυλωνά, Κορινάκη, Κυργουσίου, *Ελ. Μπουστινούδ, Βλαστάρη, Μπισσιώφ. Μουσική δωματίου: Μποσνιτούδ — Πανά. *Έργων Λαυράγκα, Μαρσίη, Καλομοίρη, Ριάδη.

Μουσικά έλλ. έργα εξετελέσθησαν διά πρώτην φοράν, έν μέρος της συμφωνικής συνθέσεως του κ. Λαυράγκα. «Η ζωή εν' όνειρο», τή τραγούδια του κ. Ριάδη, έν μέρος της «Βατερλικής» του κ. Μητροπούλου, δύο σονάτες του κ. Λιάλιου. *Ιδρυσις έλληνικού *Ωδείου, *Ωδείου έθνικής μουσικής. Διορισμός νέων καθηγητών Naudin και Βάρβογλη έν τή *Ωδείω. — *Απονομή του άριστέιου εις τον κ. Καλομοίρη. — Συναυλίας έν Παρισίαις των κ. κ. Παπαδημητρίου και Βολωνίη και έν Λονδίνω *Ανεμογιάννη και *Αμούρηη.

*Θάνατοι. *Απέθανον: δ Γερμανός μυθιστοριογράφος Λινδάου, δ *Ιταλός ήθοποιός Νοβέλλι, δ Ρώσος μυθιστοριογράφος Δανιηλέφσκη, δ Σουηδός ζωγράφος Λάρσεν, δ Γάλλος μυθιστοριογράφος Σαγκαλέν, δ *Αγγλος ήθοποιός *Ιρβιν, δ Γάλλος συγγραφέυς Μιτουάτ, δ Γάλλος άρχιτέκτων Μπερνιέ, δ Βέλγος γλύπτης Ριλώ, δ Γάλλος τεχνοκρίτης Μορίς, ή Γαλλίς ήθοποιός Ντυφέν, δ Γερμανός φιλόσοφος Χαϊκελ, οι *Ιταλοι δημοσιογράφοι Κυπριάνι, Ζουγκλιέρι, Μπίτσι, Μοργκάνι, δ Ρώσος διηγηματογράφος *Ανδρέιεφ, δ *Ιταλός μουσουργός Λεονκαβάλλο, δ *Αμερικανός δημοσιογράφος *Αστορ, δ Ρώσος βαδύφωνος Σαλιάπιν, ή *Ισπανίς ήθοποιός Πάτσι, δ Γάλλος συγγραφέυς Μπωκλαίρ, δ *Αμερικανός ποιητής *Αλτεμπεργ, δ Ούκρανός ιστορικός Μουτουσέφσκη, δ *Αγγλος ζωγράφος Γκύω. *Ελληνες: Οι δραματικοί συγγραφείς Καλοσύνης, Ροδοκανάκης, δ ιατρός *Αποστολίδης, δ ύψφωνος Χατζηλουκάς, οι σατυρικοί ποιηταί Σουρής και Μανής, οι λογογράφοι Ζαλοκώστας, Παπαδιαμαντόπουλος, δ ιστορικός Λάμπρος, οι ήθοποιοί Λαζαρίδης, Κοτοπού-

δια, Μυριώτισσας. — *Αί Γεώργης, Λούρα. — Τραγούδια του Γένους, *Αργυροπούλου. — Της σιωπής και του σάλου, Πετριόδη. — *Ιστορία του Τραγουδιστή και της Κυράς, υπό Χαράς. — Λίγα τραγούδια, Δαμιράλη. — Διαβαίνοντας, υπό της Πηλείας. — Φύρδην μέγδην, Bonosenectius. — *Ο πόνος ανθρώπων και πραγμάτων, Καρωτάκη. — *Απλοι Τρόποι, Χαιζοπούλου. — Σκαραβαίοι και Τερακότες, Γρουπάρη. — *Ανθολογία, (Γαλλιστί), Σκίπη. — *Ο *Αρχοντας, Καζαντζάκη. — Κλάματα και γέλια, Αδγουστάκη. — Τραγούδι της *Ηλιόκαλης, Κωνσταντινίδου. — Gredo Γρουπάρη.

*Πολιτικά. Μετά την Νίκη, Φιλαρέτου. — *Η *Εθν. κρίσις, Μαλαίνου. — Βασιλεία και Κοινοβουλευτισμός, Νοταρά. — Άύσις Βαλκανικού ζήτηματος, Μαζαράκη. — Τά σύγχρονα προβλήματα του *Ελληνισμού, Σκληροῦ. — *Ο *Ελληνοισμός της Μικράς *Ασίας, Μακκά. —

*Ποιήματα. Συναργασία σπητιού και σχολείου, Μαρσίλου. — *Ερημες χώρες, Σκουλούδη. — *Η φίλια, Κρενδισοπούλου. — *Η ναυμαχία της *Ελλης, Γρίπηη στη Σκύρο, Φαλτσάτ. — Πίσω από τά κάγκελα, Ταγκοπούλου. — *Έρευνα κατευθύνσεως *Ελλ. φυλής. — Τό βιβλίον της ύγείας, Μιχαλακία. — Τό Πανεπιστήμιον έν τοίς *Εθνικοίς ζητήμασι. — Περ. Γιαννόπουλος, Σικελιανού. Μικρασιατικόν ήμερολόγιον. — *Ημερολόγιον Θεσσαλονίκης, Τσιώμου.

*Εμμετροι μεταφράσεις: Τά Ρουμπαγιάτ του Κακιάμ, Κατσίμπαλη. — *Ιντερμέντιο Χαΐνε, Κουκούλα. — *Ερμάνος και Δωροθέα, Θεοτόκη.

*Τύπος. Πολλαί έφημερίδες και περισσότερα περιοδικά ειδον τό φώς, διά τά ιδουιν πολύ γρήγορα τό σκότος της άνυπαρξιάς. Σημειούμεν μερικά μόνον όνόματα. Καθημερινή. — Πρόμαχος. — Λάδαρον. — Πεισιθήσις. — *Ελλ. άνεξαρτησία. — Θρίαμβος. — Μαύρος γάτος. — Οι Νέοι. — Δεσμός. — Hispania. — Πανόραμα. — *Κωμος. — *Αγκάδι. — Περιδρομος. — *Εξοχή. Καινή διαθήκη. — *Ατλαντίς. — Ούκρανική επιθεωρησις. — Γράχος. — *Απόλλων. — Δελτίον Καρζή. — *Αναλαμπή. — Δελτίον ύπουργ. Παιδείας. — Πειρασμός. — *Εβδομάς. — *Αττική αΐγλη. — *Ελλ. ζωή. — *Ανθρωπότης. — Θρύλος. — Τό Δίκαιον. — *Εθνική Πρόνοια. — *Κόσμος. — Στραϊρα. — Νέα ζωή (Σμύρνη). — Αί Νύμφαι (Ζάκυνθος). — Τά νιάτα (Μυτηλήνη). — Διόνυσος (Κων)πολις. —

*Επαυσαν δ «Ρωμηός», δ «Πυρσός», δ «Βωμός». *Επανελήθη Νουμάς, Παρνασσός, Κριτική και Ποίησις, *Εκκλησιαστικός κήρυξ.

*Εκδοικαί εταιρείαι. *Επανελάθον τās εκδόσεις ή «Αγκυρα και ή «Φιλολογική Κυψέλη». *Ανέλαθον σειράν εκδόσεων οι βιβλιοπώλαι Γ. Βασιλείου, Γ. Σιδέρης, ή *Εταιρεία δ «Τύπος» και δ κ. Μ. Ζηκάκης, λογοτεχνικών έργων, πρωτοτύπων και κατά μεταφράσιν, ως και ανατυπώσεις εξηγητηθέντων βιβλίων. *Εξηκολούθησαν άραιοί εκδόσεις οι κ. κ. Κολλάρος και Σαλίβερος.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΕΝΟΣ ΜΗΝΟΣ

Μυστηριώδεις συνεννοήσεις. — Γη, Ήλιος, Άρης, Άφροδίτη. — Έδισσον, Φλαμμαριών. — Ο Παλαμάς και η υπερκαθαρεύουσα. — Η νέα Γραμματική. — Οι γίγες και οι μυλωνούδες.

ΟΦΟΙ και Άσφοι συνεινήθησαν με μίαν Άπλην όσον και τολμηράν υπόθεσιν. Ότι έχοι και σημεία του Άσφραμίου Άγνωστον πόθεν παραπλανηθέντα, προέρχονται οίονει ως χαι-

ρετισμοί από τον Άρην. Είδικαι έρευναι απέδειξαν ούτοπιάν την θεωρίαν της συνεννοήσεως μεταξύ των ουρανίων σωμάτων. Τα μυστηριώδη σημεία των ραδιοτηλεγραφημάτων οφείλονται εις γηίνους μαγνητικές διαταράξεις προερχομένας από την επίδρασιν ήλιακων έκρήξεων. Αδόξως καταπίπτουν οί ύπολογισμοί των ανθρώπων της Γης, οί όποιοί θα συννεοούντο με τους κατοίκους — πως να είνε άρα γε κατά την μορφήν; — του Άρεως ή της Άφροδίτης, μολονότι ό περίφημος Έδισσον ύποστηρίζει ότι οί μυστηριώδεις επικλήσεις του Άσφραμιου πιθανόν είνε να προέρχονται εκ των κατοίκων του Άρεως, οί όποιοί ίσως να έχουν λεπτότητα και ίσχυρότητα όργανα ικανά να αποδέχονται τά έρσοιανά ρεύματα-και είνε άκόμη προέρχονται εκ της Γης-διότι αυτά ταξιδεύουν επί της επιφανείας του πλανήτου μας και διαδίδονται έξω της Γης διανύοντα δισεκατομμύρια μιλίων διά μέσον του αϊθέρος. Ο Μικρόνι πιστεύει ότι έχονται τά σημάτα εκ σημείων έξω του πλανήτου μας. Άλλ' οί Γάλλοι άντιτίθενται εις τάς γνώμας αυτές. Ο Φλαμμαριών έν τούτοις πιστεύει μάλλον ότι προέρχονται εκ διαταραχών του Ήλιου, δέν θεωρεί όμως και άπαράδεκτον την τολμηράν άλλως γνώμην ότι εκ του Άρεως εκπέμπονται.

Και άνεκινήθη τό ζήτημα. Κατοικοϋνται οί πλανήται; Οί άστρονόμοι δέν μάς λέγουν τίποτε. Άλλοι διαψεύδουν κατηγορηματικώς μίαν τοιαύτην πιθανότητα, άλλοι είνε διστακτικοί, ελάχιστοι βέβαιοι ότι κατοικοϋνται ό Άρης, ή Σελήνη, και άλλοι άκόμη πλανήται. Το ζήτημα έλυσε άπλούστατα ό Ιούλιος Βέρν με τό υπερηλεβόλον του και τον άνθρωπον έν είδει όβίδος, εις τό πείσμα των σοφών οί όποιοί ίσχυρίζονται ότι και είνε έπρόκειτο περί ραδιοτηλεγραφήματος του Άρεως, οί κάτοικοι της Γης θα ήσαν έν αδυναμία να άπαντήσουν διότι τά έν χρήσει όργανα της ραδιοτηλεγραφίας δέν είνε ικανά να εκπέμψουν σημεία πέραν της γηίνης ατμοσφαιρας.

*

Καταγγέλλομεν εις τον «Νουμάν» τον νομιζόμενον ως ψυχαριστήν κ. Παλαμάν όστις εις έν χρονογράφημά του εις τό Έμπρός της 16 Φε-

βρουαρίου εις καθαρωτάτην ως πάντοτε καθαρεύουσαν γράφει τάς εξής φράσεις :

Ένέγει υπερφίλον - άβροετής μυστικολάτρης, αϊνή ή ψυχή του, έξη έν απομονώσει, έμμεσος συνάρεια - ρηξικέλευτος διανοητής, άνεκλήτως επενέργεια, θεοσοδοτοί ύποφηται ώς όθη, μισολόλιος, ούλότριχα κόμην άποσχίζομένην θεόληπτος.

Εις την αύτην έφημερίδα της 27 Φεβρ. γράφει : «Ο άτικισμός άσύγκριτος, ως άλλως τε και πάσα ύπέροχος ωραιότης».

*

Ένός άτόπου δοθέντος κλπ. Οί Λούθηροι της εκπαιδευτικής άναγενήσεως μετά τά Άναγνωστικά, εισάγουν και Γραμματικήν ίδίας κατασκευής εις τά άτυχή Δημοτικά σχολεία. Το νέον αύτό κατασκευάσμα δέν είνε μόνον οίκτρον άποκύημα νοσοϋντων έγκεφάλων, άλλ' αυτόχρημα γελοϊόν. Η νέα γενεά κατά τρόπον ύπουλον, άλλά συστηματικόν καταδικάζεται εις άπαιδευσίαν και εις διαστρέβλωσιν και άπομάκρυνσιν από των εθνικωτέρων παραδόσεων. Άλλά τί είνε αύτό τό γραμματικόν εζάμβλωμα; Ο κ. Χατζιδάκις εις σειράν άρθρων δημοσιευθέντων εις τους «Καιρούς» τό εζετινάξεν έπιστημονικώς. Αί «Άθηναί» έν κυρίω άρθρω τό απέκάλεσαν «Γραμματικήν του Φρενοκομείου» και άνηλεώς τό έσατύρισαν, ό σεβ. Μητροπολίτης Σμύρνης διεμαρτυρήθη πρός τό Πατριαρχείον Κων)πόλεως διά την μελετούμένην εισαγωγήν της μαλλιαρής εις τά έκει σχολεία, ό βουλευτής κ. Χρυσστάλης την έστηλίτευσεν έν τη Βουλή. Ο κ. Υπουργός της Παιδείας — όργανον των τμηματαρχών του - έδικαιολογήθη ότι πρόκειται ούχι περί διδακτικού βιβλίου, άλλά περί οδηγίων προς τους διδασκάλους. Άλλ' ή δικαιολογία είνε πολύ άφελής. Οδηγίαι προς τους διδασκάλους, άλλά προς τί; Διά να διδάξουν τους έξωφρενικούς νέους γραμματικούς κανόνας εις τά δυστυχισμένα τά παιδιά. Όχι Γιάννης, άλλά Γιαννάκης. Και δέν είνε μόνον οί Έκπαιδευτικοί έπόπται οί θεσπιζόντες γραμματικούς κανόνες. Παραγγέλλουν εις τους δημοδιδασκάλους να κατασκευάζουν και αύτοί ίδιούς των κανόνων προς πληρωσιν των κενών και του κικεώνος, όστις θα επακολουθήση. Άλλά και ό μαθητής θα έφενείσκη ιδιούς του, αναλόγως της άμελείας του. Το έπιτρέπει ή νέα γραμματική!

Η καταστροφή ούτω της Έλληνικής γλώσσης συνεχίζεται επισήμως. Ο κ. Γλυνός έν συνεντεύξει προς τον όμόφρονα «Νουμάν» (άρθρ. 668) άνεκάλυψε τό σχέδιον της γλωσσικής .. άναγεννήσεως. Δέν ήθέλησε, είπε, διά μιάς να έπιβάλη την δημοτική. Βαθμηδόν. Και συνεπλήρωσε κομπάζων : «Έγώ ύπενόμμεσα τά θεμέλια της καθαρευούσης». Δηλαδή σχέδιον προ-

διαγγραμμένον μεθοδικώς. Φοβούμενος την έξέγερσιν της κοινής συνειδήσεως ύπεισάγει ύπούλως εις τά σχολεία, όπως τό δηλητήριον, τό μικρόβιον της μαλλιαρωσύνης. Όρξισε με τά άναγνωστικά εις τάς τρεις πρώτας τάξεις, έπειτα εις την δ' κατόπιν εις την ε' δια να φθάση - Έάν τό κατορθώση - μέχρι του Γυμνασίου. Μετά τά άναγνωστικά, ήλθεν ή σειρά της Γραμματικής. Φοβούμενος πάλιν τ'οσκάνδαλον, την εισάγει ύπό τύπον οδηγίων δήθεν προς τους διδασκάλους.

Εις την πρωτότυπον αύτην γραμματικήν, τό θηλυκόν άρθρον καταργείται εις τον πληθυντικόν, μαζί με την κατάργησιν της λογικής. Το κλητικόν ώ γίνεται ε. Αί κλίσεις των όνομάτων πολλαπλασιάζονται. Πτώσεις πληθυντικού κατακερατίζονται. Τά εις ούς άρσενικά εις τον πληθυντικόν κάνουν ούδες. Αχ Παπούς, παπούδες. Τά εις ού θηλυκά όμως κλίνονται διαφορητικά. Ίδου μερικοί χαριέστατοι πληθυντικοί : 'Ο γίγας οί γίγες, ό θεριστής οί θεριστάδες, ή μυλωνού οί μυλωνούδες, ή μαϊμού των μαϊμούδων, ή γριά των γριών, ή άνοιξες των άνοιξών, ή μάνα οί μανάδες, τό κόκκιλο των κόκκιλων, τό άρνάκι των άρνακίων. 'Ο νούς έπρεπε να κάμη οί νούδες... Άλλά τό τελευταϊον εξαίρεται και δέν έχει πληθυντικόν, όπως δέν έχει ένικόν εις όλας τάς σελίδας της ή νεαρά γραμ-

ματική των κ. κ. Γλυνού και Σιας...

*

Μετά τάς Βυζαντινάς διαλέξεις, ή Βυζαντινή επίπλωσις. Το συκοφαντηθέν Βυζάντιον χάρις εις τον ήμέτερον Παπαροηγόπουλον και άρκετούς ξένους συγγραφείς άπεκατεσώθη ιστορικώς και ήδη εκλαϊκεύεται ή εθνική του άξία και ό πολιτισμός του. Η προτίμησις των Βυζαντινών προτύπων εις τά κεντήματα, εις τά έπιπλα, κοσμήματα, εις τά τυπογραφικά στοιχεία και εις τά μνημεία άκόμη διαδίδεται επεκτείνεται, στερεοϋται. Είσηλθεν ήδη ό Βυζαντινισμός και εις την μόδον. Όλόκληροι αίθουσαι άριστοκρατικών οίκων, διακοσμοϋνται με Βυζαντινόν ρυθμόν. Ιστορίαι αναδιφώνται, ειδικων φώτα έπιζητούνται διά να καταρτισθ.ών τελειότεραι αίθουσαι. Τρεις ήνοϊξαν τάς θύρας των εις κοσμικούς κύκλους προκαλοϋσαι τον θαυμασμόν διά τον πλούτον, την πρωτοτυπίαν, την καλλιτεχνίαν. Κυριαρχεί τό βαθυκύανον χρώμα έν συνδυασμώ μελανος με χρυσά κοσμήματα. Παλαιά Βυζαντινά άντικείμενα, άδρως άρρασταθέντα, συμπληροϋν τον κομψόν διάκοσμον. Γραφεία Βυζαντινού ρυθμού ήρξισαν κατασκευάζόμενα. Πρώτος δέ ό γλύπτης κ. Γεωργαντής κατασκευάσε Βυζαντινόν μνημείον εις τον τάφον του άρχιέτρου Άντωνιάδου.

ΔΑΦΝΙΣ

ΤΑ ΙΤΑΛΙΚΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΟΛΩΜΟΥ

70

Στην Άφροδίτη

(Με ύποχρεωτικές ρίμες)

Θεϊκή αύρα στα ζαφείρια της ήσυχης θάλασσας φτερουγίζει με όμορφες τρυφερές τρέλλες χαιδέοντας για να βγή ή άντιζηλη της φύσεως, που θε να κάμη τον κόσμον ωραιόν και γόνιμον.

Προβαίνει και προβαίνοντας μια μαγεία τρυγύρω γύρω φρουκάνει τό κῆμα για να τί σκεπάση γαλάζιο και υγρό συννεφίαι. Έτσι φαίνεται τό ρόδο στο κλαρί σαν τό σκεπάζει ή δροσοϋλα.

Προβαίνει στη θαλασινή της αχιβάδα και οί άνθρωποι όλοι συνηθισμένοι μες τες σπηλιές, από τη χαρά λίγο έλειψε να χάσουν τη ζωή. Λαμποκοπάει τό κῆμα σ' όλες τες πηγές κι' άνθίζουνε τά χόρτα των βουνών.

Σε τέτοιες στιγμές, φλοισβίσματα, ποτάμια από δάφρυα, αναστεναγμοί, λαλιές, άλλο δέν είνε παρά ένα χαράς γλυκοξελύσιμα. 'Ο ένας ανταποδίδει τό φιλι στην άλλη και ή άλλη άνοίγει τες άγκάλες στον άλλο.

Πάνε στο βάθος μιας σπηλιᾶς να προσβάλουν τά παρθενικά άνθια, με γλυκύτατο μαρτύριο, που φλογίζει κάθε καρδιά, και χύνει αϊώνια χαρά απ' τά μάτια και απ' τά χείλη.

Κατέβηκε ό Ζεύς, τώρα που από τη κατοικία της λησμονιάς έφυγε ή Άπιστία, και έρω-

τευμένος ύψώνει τά φρούδια (άλλ' όχι ως τό παρόστησεν ό Φειδίας) και από τη θάλασσα έτραχαν τά κύματα με τους θεούς των και τες Νύμφες.

Η Άφροδίτη θωρεί τά θαύματα που εγένοντο με την όμορφη γέννησή της. Δέν τρέφονται πια αί ψυχές από πόνο για παράπονα, και έδω κάτω χαίρονται σαν ένα σημάδι άγάπης, στο αϊθέριο βασίλειο.

Βλέπει και γελᾷ και τό γέλιο δίνει αϊθέριε αναγαλλίσι σε κάθε ψυχή και τέτοια ήταν που θα λιγόστανε τό θρήνο της Κόλασης. Σε κάθε ξηρό ή τρομερό μέρος ξεφύτρωσαν φύλλα και λουλούδια.

Στο γόνιμο χομογελό της άνοίγοντας τά φτερούγια ό Έρωτας κατεβαίνει απ' τον Παράδεισο και διπλωσιάζει στες ψυχές τον αναβρασμό, γιατί στην όψη του έχει τό σφριγηλό χρώμα της Άφροδίτης.

Βγάξει τό στεφάνι από μυρτιές και στεφανώνει τη μάνα, έπειτα πετάει σε όλα τά μέρη, και βλέπει, που πνεύμα ζωής παντοϋ βγαίνει και με τους σπινθήρες των άχτινων άνάβει ό αέρας και σπιθοβολεί.

Την ακολουθοϋν άπειροι χοροποιοί έρωτες μικροί, με σγουρή κόμη στεφανωμένοι με άμάραντα που άνοιγαν τά μικρά χείλη σε μελωδικό τραγούδι σζίζοντας τον αέρα που ζωηρά λαμποκοποϋσε.

Θαρρεῖς πῶς βρέχουν ἀπὸ τὸν αἰθέρα ποῦ σπιθοβολεῖ σταλαγματιᾶς ἀπὸ νέκταρ, ἀπὸ ἠδονὲς καὶ ἀκοῦς νὰ ψάλλονται πάλι οἱ ὕμνοι αὐτοὶ ἀπὸ τὰ καθαροφλοισβιστὰ κύματα ποῦ σπᾶνε στὴν ἀρογαλιά.

71

Στὸν ἱππότην Ἰωάννην Φραῖζερ¹⁾

(Ἐπίγραμμα)

Γεμάτο ἀπ' τὴν ψυχὴ μου, ἀπ' τὸ στοχασμὸ μου, πέταξε στὴν Ἀγγλικὴ γῆ, χρυσὸ μου ὄνειρο. Σῦρε στὸ σπῆτι τοῦ Γιάννη μου, ὅπου ἔχουν τὴν ἀληθινὴ κατοικία ἡ Πίστις καὶ αἱ Μοῦσαι καὶ εἶπε "Ἐκεῖνος ποῦ ἤθελε νὰ ἔζησὲν σὺ τὰ πρωτεῖα μέσα στὸ θησαυρὸ τῆς εὐτυχίας τοῦ κόσμου, θέλει ἐδῶ νὰ πετάξω καὶ νὰ σοῦ φέρω ὅ,τι αὐτὸς αἰσθανότανε ὅταν μὲ εἶχε πλάσῃ."

1) Ὁ Ἰωάννης Φραῖζερ ἦτο γραμματεὺς τοῦ Ἀρμοστοῦ καὶ πατὴρ τῆς Φραγκίσκας Φραῖζερ πρὸς τὴν ὁποίαν ὁ Σολωμὸς ἀπέστειλε τὸ ἐπίγραμμα «Μικρὸς προφήτης ἔρριξε σὲ κορασιὰ τὰ μάτια».

72

Στὴν Ἀλίκη Οὐάρδου¹⁾

(Ἐπίγραμμα)

Αὐτὰ τὰ τριαντάφυλλα, κυρά μου, ἀχ! ποῦ σὺ θωρεῖς στὰ πόδια σου πεσμένα, ἢ γῆ τῆς πατρίδος μου τὰ ἐγέννησε μὲ τὴ δύναμι τῆς γιὰ εὐχαρίστησίν σου.

"Ὅμοια καὶ ἡ ὀλόκαρη καρδιά μου γιὰ τὴν ὑγεία σου ἐλπίζει καὶ βλέπω τὸν Ἀπρίλη, ποῦ ἐνῶ τὴν συνοδεύει, ἀφίνει ἕνα εὐωδιαστὴ φίλι στὴ θύρα σου.

73

Ἡ ζωὴ μας

(Ἐπίγραμμα)

"Ἀνάμεσα στὰ γέλοια καὶ στὰ δάκρυα τρέχει ἡ ζωὴ. Ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος θὰ ζῆ ὅταν τελειώσῃ ἡ ζωή.

1) Ἡ Ἀλίκη Οὐάρδου κόρη τοῦ Ἀρμοστοῦ μετὰ σοβαρὰν ἀσθενείαν εἶχεν ἀναλάβει, τῷ 1854. Ὁ Σολωμὸς ἔγραψεν εἰς τὴν Ζάκυνθον νὰ τοῦ στείλῃ Ντόπια τριαντάφυλλα τὰ ὁποῖα ἐξόχως μυρίζουν καὶ τὰ ἀπέστειλε πρὸς τὴν κόρην μετὰ τοῦ ἐπιγράμματος τούτου. Μετάφρασις Σπ. Δι-Βιάζου.

ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ

Ο ΝΕΟΣ ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Ὁ νέος Πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας κ. Παῦλος Δεσανέλ εἶναι Ἀκαδημαϊκός, ὡς ἦτο καὶ ὁ προκατόχος του Ποανκαρέ. Υἱὸς τοῦ Αἰμιλίου Δεσανέλ, ποιητοῦ, ἱστορικοῦ, καὶ κριτικοῦ. Τὴν γέννησίν του (1857) ἐχαιρέτησε διὰ μακροῦ ποιήματος ὁ ἀνάδοχός του Βίκτωρ Οὐγκώ. Ἐἶνε διδάκτωρ τῆς Φιλολογίας καὶ τῆς νομικῆς. Πρόεδρος τῆς Βουλῆς κατ' ἀρχὰς ἐπὶ τρία ἔτη 1898—1901 καὶ ἔπειτα ἀπὸ τοῦ 1912 μέχρι τῆς ἐκλογῆς του συνεχῶς ἐξελέγετο ὡς τοιοῦτος. Συγγραφεὺς πολλῶν ἔργων, πολιτικῶν καὶ φιλολογικῶν, ὁ καλλίτερος ρήτωρ τῆς Γαλλίας, νεᾶζων καὶ ὠραῖος τὴν μορφήν, κομψότατα ἐνδύμενος. Ἡ συνομιλία του κατακτά. Οἱ Γάλλοι τὸν ἀπεκάλεσαν «Le Président litteraire».

*

ΔΙΑΤΙ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΛΟΓΙΟΙ

Ἡ νέα Γαλλικὴ Ἐπιθεώρησις «Φιλολογία» ἠρώτησε Γάλλους λογοτέχνας: Διατί γράφετε; — Ἀπήντησαν: Ὁ Γκενῦ: Ἄλλοτε ἔγραφα διὰ νὰ διασκεδάσω καὶ διὰ νὰ δοξασθῶ, τώρα διὰ νὰ ὑπηρετήσω τὸν Θεὸν καὶ τὴν Γαλλίαν. Ὁ Βωσσέλ «Διατί ἔχω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἐκφράζω ἐλευθέρως τὴν σκέψιν μου γράφων, τὸ ὁποῖον δὲν κατορθώνω ὁμιλῶν. Ἡ Μπερτερουᾶ: «Διὰ νὰ διατυπώσω ὅ,τι θεῖον ἐνυπάρχει εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ὑπαρξιν. Ὁ Μωράν: «Διὰ νὰ γείνω πλούσιος καὶ νὰ ἐκτιμῶμαι». Ἡ Τριναίρ: «Γράφω διότι εἶμαι μὰ μιλιά καὶ πρέπει νὰ ἔχω μῆλα». Ὁ Ραῖνάκ: «Γράφω ὁσάκις νομίζω ὅτι ἔχω κατὶ χρήσιμον νὰ γράψω». Ὁ Αἰλ: «Διότι δὲν ἐπέτυχα εἰς κανὲν ἄλλο ἐπάγγελμα. Ὁ Μονφὲρ γράφει ἐξ ἐσωτερικῆς ἀνάγκης.

ΣΥΓΓΡΑΦΙΚΑΙ ΚΛΟΠΑΙ

κῶν ρευμάτων ὑπὸ τοῦ Ἀμπέρ καὶ τοῦ μαγνητισμοῦ τοῦ σιδήρου καὶ χάλυβος ὑπὸ τοῦ Ἀραγκό, τῆς ἐφευρέσεως τῶν μεταλλικῶν γραφίδων ὑπὸ τοῦ Ζελία τῆς ναφθαλίνης ὑπὸ τοῦ Γκόρδων καὶ τῆς... φυσαρμόνικας ἦν πρῶτος κατεσκευάσεν ὁ Ἑσεμπάχ.

Ἡ ΔΙΑΝΟΗΤΙΚΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ

Τὸ ἐν Βέρνη ἐκδιδόμενον «Δικαίωμα τοῦ συγγραφέως» μηνιαῖον ὄργανον τῆς Ἐνώσεως πρὸς προστασίαν τῶν πνευματικῶν ἔργων μᾶς δίδει ἐνδιαφέρουσαν στατιστικὴν περὶ τῆς κινήσεως τοῦ βιβλίου ἐν Εὐρώπῃ κατὰ τὰ ἔτη 1913—1918.

Ἐξοδεύθησαν βιβλία εἰς Γερμανικὴν γλῶσσαν τῷ 1913—35,078, τῷ 1916—22,000, τῷ 1917—14,910, τῷ 1916—14,743, ἐξ ὧν 10,000 πρωτότυπα, τὰ δὲ ἄλλα ἀνατυπώσεις. Περιοδικὰ Γερμανικὰ ἐξεδίδοντο τῷ 1918 20,000 ἢτοι 4,000 περισσότερα τοῦ 1915. Ἐκδοτικοὶ οἰκοὶ καὶ βιβλιοπωλεῖα ἐν Γερμανίᾳ πέρυσιν ὑπῆρχον 12,240.

Ἡ Δανία ἠρίθμησε νέας ἐκδόσεις τῷ 1913—3,635. Τῷ 1918—4305. Ἑλβετία τῷ 1917—1720, τῷ 1918—1794.

Κάτω Χῶραι τῷ 1913—3831, τῷ 1917—3951, τῷ 1918—3,681.

Ἡνωμένοι Πολιτεῖαι, τῷ 1913—9085, τῷ 1916—8107, τῷ 1918—7886, καθαρῶς φιλολογίας. Ἡ Ἀγγλία γενικῶς ἐξέδωκε τῷ 1913—12,379, τῷ 1917—8131 καὶ τῷ 1918—7716. Ἡ Ἰσπανία τῷ 1913—2237 καὶ τῷ 1918 1,219. Ἡ Ἰταλία τῷ 1913—11,100 καὶ τῷ 1918—5,401. Ἐν Γαλλίᾳ τῷ 1913 ἐξεδόθησαν 11,640 ἔργα, τῷ 1917—5054 μόνον, τῷ 1918—4484 ἐκ τῶν ὁποίων 207 σχετικὰ πρὸς τὸν πόλεμον.

Ἐκ τοῦ πίνακος αὐτοῦ ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ Γερμανία παρ' ὅλας τὰς δυσχερείας ἔσχε τὴν μικροτέραν ἐλάττωσιν εἰς βιβλία καὶ αὔξησιν εἰς περιοδικὰ.

Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΤΩΝ ΟΥΜΟΡΙΣΤΩΝ

Μετὰ τοὺς Γάλλους ποιητὰς καὶ τοὺς Γάλλους διηγηματογράφους οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἐκλεξεί περὶ πολλοῦ τὸν πρίγκηπά των—οἱ πρῶτοι τὸν Πῶλ Φῶρ καὶ οἱ δεῦτεροι τὸν Χὰν Ρινὲρ—οἱ Γάλλοι Οὐμορισταὶ ἐξέλεξαν καὶ αὐτοὶ τὸν ἰδικόν τους. Τὸ φανταστικὸν στέμμα ἀπενεμήθη εἰς τὸν γνωστὸν εὐθυμογράφον Γκαμπριέλ ντε Λαντρέκ ὁ ὁποῖος δὲν γελᾷ ποτὲ κάτω ἀπὸ τὰ χοντρά του μoustάκια, ἀλλὰ κάμνει ἄλλους νὰ γελοῦν. Εἶνε γνωστὸς ἀπὸ τὴν μετάφρασιν τοῦ Μάρκ Τουαῖν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔχει προτάξει ἕνα πρόλογον περὶ χιούμορ, ὅστις θεωρεῖται ἀπὸ τὰ καλλίτερα ἔργα του. Εἶνε δὲ καὶ ἰδρυτὴς τῆς «Μικρᾶς Ἑβδομάδος», μᾶς παρωδίας ἐφημερίδος μοναδικῆς εἰς τὸ εἶδος τῆς.

Ἴδου καὶ ἕν δεῖγμα τοῦ πνεύματος τοῦ νέου πρίγκηπος ὑπὸ τύπον δυνατῆς σκέψεως:

«Καλλίτερα ἕνας κακὸς καιρὸς, παρὰ καθόλου καιρὸς».

*

Πρὸ τιнос ἐξεόθη εἰς Παρισίους ἡ «Ἀτλαντίς» περιλειπιδες μυθιστόρημα τοῦ Μπενουᾶ βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Μέγα σκάνδαλον ἐδημιουργήθη ἐξ ἀφορμῆς ἀποκαλύψεως Ἀγγλικοῦ περιοδικοῦ ὅτι ἡ «Ἀτλαντίς» ὁμοιάζει καταληκτικῶς μὲ τὸ μυθιστόρημα «Ἐκείνη» τοῦ Ἀγγλοῦ Χάγκαρντ, ἐκδοθὲν τῷ 1887. Ἀμφότερα ἐμφανίζονται ὑπὸ μορφήν παλαιοῦ χειρογράφου ἀφηγομένου μίαν ἱστορίαν μὲ ἱστορικὰς σημειώσεις. Πρόκειται περὶ δύο γυναικῶν ὠραίων ἀλλὰ σκληρῶν, αἱ ὁποῖαι ἀλλάσσουν συχνὰ συζύγους, τοὺς ὁποίους καὶ θανατώνουν. Ὁ κριτικὸς παρουσιάζει ὀλοκλήρα κείμενα μεγάλῃς ἐμπότητος. Ὁ Μπενουᾶ ἰσχυρίσθη ὅτι οὐδέποτε ἀνέγνωσε τὸ μυθιστόρημα τοῦ Χάγκαρντ καὶ ὅτι ἐνεπνεύσθη τὸ ἔργον του ἀπὸ τὸν «Κριτιάν» τοῦ Πλάτωνος.

Ἀλλὰ καὶ ἄλλη λογοκλοπὴ σχολιάζεται εἰς τὸ Παρίσι. Ἡ συγγραφεὺς κ. Ἀνίτα κατήγγειλε τὸν μυθιστοριογράφον κ. Γκωτιέ-Βιλλάρ, τὸν γνωστὸν ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Βιλλάρ ὅτι τὸ μυθιστόρημά του «Ἡ ὄνειροπόλος Ζινέτα» τὸ ἔγραψεν ἐξ ὀλοκλήρου αὐτὴ καὶ ὅτι ὁ Βιλλάρ ἐλαχίστας ἔκαμεν διορθώσεις καὶ ζητεῖ τὰ μισὰ τοῦλάχιστον τῶν συγγραφικῶν δικαιωμάτων.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΙ—ΓΕΛΩΤΕΣ

Ἡ ζαχαροπλαστικὴ εἰς τὴν φιλολογοίαν. «Λουκοῦμι μονάχο ἢ ἐτυμολογία τοῦ αἰμόνο. Ἐνας γλωσσολόγος ὑπάρχει στὴν Ἑλλάδα, ὁ Φιλήντας. Ἐνας δηλαδή μὲ τὸ σκαφί, ἕνας μὲ τὸ χαμόγελο».

Ὁ Ψυχάρης εἰς τὸν «Νουμά» Δηλαδή γλωσσολόγος γιὰ γέλοια καὶ χαμόγελα. Ἀπὸ ποίημα εἰς τὸν Μπατῆρον τοῦ κ. Μαλακίση. «Γάκίμια ἀπὰ στὰ χαμηλὰ ντιβάνια τὰ νταμάδα» Νομίζει κανεὶς ὅτι διαβάξει Πέρσην ποιητὴν κακομεταφρασμένον.

Καὶ ἄλλη ντιβανολογία εἰς ποίημα δημοσιευθὲν εἰς τὸν «Διόνυσον» τῆς Κ) πόλεως.

Κ' εἶναι σὲ ντιβάνι τόσο φῶς, τόσο σκοτιάδι

πᾶνω
τὸ ντιβάνι, κ' εἶναι στὴ πιλάμη μου
ἢ λάγνα εὐγένεια
στὸ ντιβάνι τ' ἀζώητο ταξίδι θὰ τὸ πλέκη
ὁ στειρὸς μαντιμῶς.

Ἀπὸ περιγραφὴν εἰς τὸν «Ἡμερ. Τηλέγραφοι» ἐνὸς ἐρήμου δρόμου τοῦ Λονδίνου:

«Θὰ εἶχε χαροκίτρη τραγικὸν ἢ νύκτα τοῦ συνοικιακοῦ Λονδίνου, ἂν δὲν τὴν ἐξέστειναν τὰ φωτισμένα παράθυρα τῶν σπιτιῶν».

Φαντασθῆτε ἕνα δρόμον ζεσταίνόμενον τὸν χειμῶνα ἀπὸ τὰ φωτισμένα παράθυρα, τὰ ὁποῖα ἐννοεῖται θὰ εἶνε καὶ κλειστά...

Ἀπὸ τὸ «Ἐμπρός».

... εἰς τὸ πταισματοδικεῖον ὅπου ἐφαγον πρόστιμον...».

Συνιστῶμεν τὴν ὠραίαν φράσιν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τοῦ Ἐπισιτισμοῦ.

Ἀπὸ ποίημα τοῦ Ρήγα Γκόλφη (Νουμάς)
Σὰ βουλκάνου λαύρα
ἢ καρδιά μου ἀνάβρα...

*

«Εἰς τὸ πιάνο θὰ συνοδεύσῃ ὁ μοναδικὸς *συνοδευτὴς*...
(Νεολόγος)

«Τὸ θέμα ἦτο ἐνδιαφέρον ἀποκαλύπτον *ἰδιοσυγκρασίαν* βαθέος μελετητοῦ».
(Ἐσπερινή)

«Τὸ περιεχόμενον εἶναι *ὀλίγον ἄκρως* σοσιαλιστικόν».
(Ἀθηναϊκή)

«Ὁ κ. Βενιζέλος ἀν καὶ εἶναι προικισμένος μὲ τὴν ἰσχὺν καὶ τὸ φίλτρον τῆς Ἑθνικῆς πεμπουσίας...»
Ἄρθρον «Πατριδός»

Ἀπὸ ἓνα μόνον φύλλον τοῦ «Νουμά» (ἀριθ. 670) «... μόνον *πλέριο χαμόγελο* γενοῦνε...»

... ἀπὸ *ἀνεμελιά* καὶ ἀνοησία...

... λέξεις *ὁμοιονόημα*ς!!

... Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν *ἀφιλογία* πῶς...

... λάβαμε ἀπ' τὴν *Ἀγυυφτο*...

... ἢ ἔλλειψη αὐτὴ κάθε *ξελέπτωσης*...

... Καὶ βγάζοντας τριάντα *ἀλίμονα*...

Ἐμεῖς βγάζουμε ὄχι τριάντα *ἀλίμονα*, ἀλλὰ ἑκατὸν τριάντα πλέρια χαμόγελα γιὰ τὴν ἀνεμελιά καὶ ἀνοησία καὶ ἀφιλογία τῆς ὁμοιονόημας ξελέπτωσης τῆς Νουμαϊκῆς ἀεροπαρέας.

Ὁ ἄλιεῦς

Ἡ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΕΝ ΕΥΡΩΠῃ

Οἱ *πέρφιμοι* χάλκινοι ἵπποι τοῦ Ἀγ. Μάρκου τῆς Βενετίας ἐτοποιηθήσαν πάλιν εἰς τὴν θέσιν των, ὁπόθεν εἶχον ἀφαιρεθῆ τὸ 1915 ἔνεκα τῶν ἀναερῶν ἐπιδρομῶν τῶν Γερμανῶν. Διὰ τοὺς ἵππους αὐτοὺς κρατεῖ παράδοσις, ὅτι δασκίς μετετοπίσθησαν ἐκ Βενετίας καὶ ἀνὰ μία Ἀυτοκρατορία κατέρρευσε. Καὶ τὴν φορὰν αὐτὴν ἢ προφητεία ὄντως ἐπηλήθευσε. Ἡ τῶν Ἀψβούργων δὲν ὑπάρχει πλέον. Εἶχον μεταφερθῆ κατ' ἀρχὰς εἰς Πλακεντίας, εἶτα εἰς Μπέργκκαμο καὶ κατόπιν εἰς Ρώμην.

-- Πυρκαϊὰ ἀπετέφρωσε τὸ θέατρον τοῦ Μελοδράματος τῆς Μασσαλίας. Ἄλλη πυρκαϊὰ κατέστρεψε τὸ μέγα θέατρον τῆς Μαδρίτης.

— Εἰς τὸ ὑπόγειον τῆς κατοικίας ἑνὸς Ἀγγλου ἐφημερίου ἀνεκαλύφθησαν εἰκόνες μεγάλης καλλιτεχνικῆς ἀξίας, ἐν οἷς, ὡς λέγεται, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης τοῦ Δαβίντση καὶ ἡ κόρη τοῦ Τιτσιάνου, παρὰ τοῦ ἰδίου ζωγραφηθεῖσα.

-- Ἐν Παρισίοις ἠνοιξεν ἐκθέσις ἔργων τοῦ Ἑλλῆνος ζωγράφου κ. Μιχαὴλ Οἰκονόμου. Ὁ Ἑλλῆν πρωθυπουργὸς ἐπισκεφθεὶς τὴν ἐκθεσιν ἠγόρασε τρία ἔργα διὰ λογαριασμὸν τοῦ Κράτους.

-- Ἀπέθανεν ἐν Μονάχῳ ἐν ἡλικίᾳ 66 ἐτῶν ὁ περιώνυμος τοπιογράφος Παῦλος Κέλλερ. Ἐν τῇ ἐκθέσει τοῦ Μονάχου τοῦ 1893 ἔτυχε τοῦ δευτέρου βραβείου, ἔργα δ' αὐτοῦ εὕρισκονται εἰς τὰς Πινακοθήκας τοῦ Μονάχου, τῆς Στουτγάρδης, τῆς Δρέσδης καὶ εἰς τὸ Μουσεῖον τῆς Λειψίας.

-- Αἱ Ἰταλικά ἐφημερίδες ἀναγράφουν ὡς καλλιτεχνικὸν γεγονός, τὸ ὅποιον θάψῃ ἐποχήν, τὴν παράστασιν μελοδράματος τοῦ Ροσσίνι, τὸ ὅποιον δὲν ἐπαίχθη ἀφότου συνετέθη. Φέρει τὸν τίτλον ἢ «Ρώμη». Ἡ ὄρχηστρα διηυθύνετο ὑπὸ τοῦ μαέστρου κ. Ντανέλλα, ὡς πρωταγωνίστρια δὲ διέπρεψεν ἡ κ. Φανή Ἀνίτουα.

— Ἡ Τουρκικὴ Κυβέρνησις πρὸς πορισμὸν χρημάτων ἐπώλησε τὸν *πέρφιμον* θρόνον τοῦ

Παγωνιοῦ εἰς σχῆμα κλίνης γεμάτης ἀπὸ ρουμπίνια, μαργαριτάρια, καὶ σμαράγδους μὲ δύο χρυσὰ παγῶνια. Ὁ θρόνος ἀφιερέθη εἰς Ἰνδικοῦ ναοῦ τῷ 1739 ἀπὸ τὸν Σάχην τῆς Περσίας, ἀπὸ τὸν ὅποιον τὸν ἀφῆρσαν οἱ Τούρκοι βραδύτερον. Ἠγοράσθη ἀπὸ Ἀμερικανικὴν ὁμάδα ἀντὶ 2 1)2 ἑκατομμυρίων φρ.

— Ἀπέθανεν ἐν Λονδίνῳ εἰς ἡλικίαν 71 ἐτῶν ὁ Ἀντριῶ Κάρρικ Γκῦν, διάσημος ζωγράφος καὶ μέλος τῆς Ἀκαδημίας τῶν Καλῶν Τεχνῶν.

— Εἰς τὴν Παρισίνην Revue Contemporaine, δημοσιεύεται σειρά μελετῶν διὰ τοὺς συγχρόνους Ἑλληνας ποιητάς.

-- Τόσον ἠῤῥησεν ἡ τιμὴ τῶν καλλιτεχνιμάτων ἐν Εὐρώπῃ, ὥστε τὸ Μουσεῖον τοῦ Λούβρου τῶν Παρισίων νὰ μὴ δύναται νὰ ἀποκτήσῃ πωλούμενα ἀριστουργήματα ἔνεκα τῆς γλισχρότητος τῶν μέσων. Ἠγόρασε ἀντὶ 150,000 τὴν Πηγὴν τοῦ Κουρμπέ, διὰ δὲ τὸ «Ἐργαστήριον ζωγράφου» τοῦ ἰδίου τὸ ὅποιον ἠρνήθη τὸ Λούβρον νὰ ἀγοράσῃ πρὸ ἐτῶν ἀντὶ ὀλίγων χιλιάδων φρ. Ζητοῦνται ἤδη 900,000.

Συνελέγη ἔρανος 200,000 ὅπως ἀγορασθῆ εἰς πίναξ τοῦ Λατοῦρ, ἀλλ' εἰς μάτην διότι ὁ πίναξ ἠγοράσθη ὑπὸ τοῦ Βιλδεστάιν ἀντὶ 1,250,000 μετεπωλήθη εἰς ἓνα ξένον συλλέκτην ἀντὶ 2 ἑκατομμυρίων, οὗτος πάλιν τὸν ἐπώλησε πρὸ τινοσ εἰς ἓνα Ἀμερικανὸν ἀντὶ τριῶν ἑκατομμυρίων!

-- Εἰς τὴν Στοκχόλμην συνήλθε τὸ πρῶτον διεθνὲς συνέδριον τῆς «Νεότητος». Τὰ μέλη ἦσαν κατ' ἀπαράβατον ὄρων κάτω τῶν 40 ἐτῶν. Σκοπὸς εἶνε ἡ ἀντικατάστασις τῶν γηραιῶν ἀνδρῶν εἰς δια τὰ ἀξιώματα, ἰδίως τὰ Κυβερνητικὰ. Οἱ νέοι φρονοῦν ὅτι κατὰ τὸ ἥμισυ τὰ κακὰ τοῦ παρελθόντος καὶ παρόντος προέρχονται διότι ὁ κόσμος κυβερνᾶται ἀπὸ ἀνδρας πολὺ γέρους.

— Ἀπέθανεν εἰς Παρισίους ὁ Βέλγος συγγραφεὺς Εὐγένιος Demolder. Ἐγεννήθη τῷ 1862 εἰς τὰς Βρυξέλλας. Ἐξετιμήθη βαθμυδὸν

διὰ τὸ πνευματικὸν ὄφος τῶν ἰδεῶν του. Ἐγραψε κριτικά δοκίμια, μυθιστορήματα καὶ διηγήματα. Τὸ ὄφος του ἦτο πλούσιον καὶ ποιητικόν. Ἐκ τῶν ἔργων του καλλίτερα εἶνε τὰ ἐξῆς: La Route d'Emeraude. — Le jardinier de la Pompadour. — L'Arche de M. Cleunus — Quator.

— Ἀπέθανεν ἐν Παρισίοις ἐν ἡλικίᾳ 65 ἐτῶν ὁ ποιητὴς Λωρὰν Ταιλάντ, εἰς τῶν τελευταίων ἀντιπροσώπων τῆς Συμβολικῆς σχολῆς, παλαιὸς σύντροφος τοῦ Ζὰν Μορεᾶς. Πνεῦμα ἀνήσυχον καὶ ὀρμητικόν, ὑπῆρξεν ἀπότομος καὶ γεμάτος ἀντιφάσεις. Κατ' ἀρχὰς εἰσηλθεν εἰς σεμινάριον, ἀλλὰ ταχέως ἐπέταξε τὰ ράσα καὶ ἤρχισε νὰ συλλάξῃ εἰς τὴν Μοναρχίαν (1883). Ἡ πρώτη ποιητικὴ του συλλογὴ ὁ «Κήπος τῶν Ὀνειρῶν» ἐν ἣ ἠκολούθησε τὴν τεχντροπίαν τῶν Παρνασσιακῶν ἔκαμεν ἐντύπωσιν. Ἐξηφανίσθη ἐπ' ἀρκετόν, ἐπανελθὼν δὲ εἰς τὸ Παρίσι ἐξέδωκε διάφορα ἔργα ἐν οἷς τὰ «Vitreaux» ἀτινα θεωροῦνται τὰ καλλίτερα, καὶ τὰ «Ἐλεγειακά καὶ Ἀριστοφάνεια ποιήματα».

— Ἀπέθανεν ὁ Ἰσπανὸς μυθιστοριογράφος Πέρεξ Γκαλδός, ἐν ἡλικίᾳ 80 ἐτῶν. Δημογράφος κατ' ἀρχὰς, ἐσπούδασε νομικά, ἀλλ' ἠσχολήθη εἰς τὸ μυθιστόρημα, ἔγραψε θεατρικὰ ἔργα, ἐξελέγη βουλευτῆς. Ἡ γονιμότης του ἦτο καταπληκτικὴ. Κατὰ τριμηνίαν ἐξέδιδεν καὶ ἐν ἔργον. Τὰ μυθιστορήματά του ἄλλα εἶνε μὲ «θέσιν», θίγοντα ζητήματα κοινωνικά καὶ μεταφυσικά, καὶ ἄλλα ἀναπαριστοῦν ζωηρῶς τὴν ζωὴν, ποιητικὰ καὶ συγκινητικὰ. Συνδυάζει τὴν ἀκρίβειαν τῆς ἀφηγήσεως μὲ τὴν ἐλευθέραν φαντασίαν, τὸν ρεαλισμὸν καὶ τὴν ψυχολογίαν. Ἡ παρατήρησις τῆς ζωῆς δὲν εἶνε ὁ σκοπὸς τῆς τέχνης του, ἀλλὰ τὸ μέσον πρὸς ἀναζωογόνησιν τῆς φαντασίας του. Τὸ καλλίτερον τῶν ἔργων του εἶνε τὰ «Ἐθνικά Ἐπεισόδια» εἰς 46 τόμους—μία εἰς πεζὸν λόγον ἐπικὴ ἀναπαράστασις τῆς ἱστορίας τῆς πατρίδος του κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα. Ἡ εὐσυνειδησία του, ἡ φιλοπονία, ἡ περιγραφικότης του ἦσαν ἀξιοσημείωτοι.

— Συνελθούσα περίξ τραπέζης ἑνὸς ἐστιατορίου ἢ Ἀκαδημία Γκονκούρ ἀπένευσε τὸ ἐτήσιον βραβεῖον ἐκ 5,000 φρ. Ἐκ τῶν δέκα μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς ἔλειπαν δύο, οἵτινες ἐψήφισαν δι' ἐπιστολῆς. Ὑπεβλήθησαν 10 τόμοι. Ἐβραβεύθη διὰ ψήφων 6 κατὰ 4 ὁ Μάρκελλος Προύστ, ὁ γνωστὸς μυθιστοριογράφος. Ἡ κριτικὴ ἐπέκρινε τὴν ἀπονομὴν διότι κατὰ τὴν διαθήκην τοῦ Γκονκούρ πρέπει τὸ βραβεῖον νὰ ἀπονέμεται εἰς τὴν νεότητα, διὰ τὴν ποικιλοπῖαν καὶ τὰς νέας προσπαθείας ἐν τῇ σκέψει καὶ τῇ μορφῇ. Καὶ ὁ Προύστ εἶνε σχεδὸν 50 ἐτῶν. Οὔτε τὸ βραβεῖον εἶνε τὸ πρῶτον τοῦ ἔργου, εἶνε δὲ καὶ πλούσιος. Τὸ βραβεῖον τιλοφορεῖται «Ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν ἀνθοστολισμένων κοριτσιῶν» (τίτλος αἰνιγματικῶς) ἔργον ἐξόχως λεπτὸν, καὶ θαυμασιῶς ψυχολογικὸν καὶ πλήρες εἰρωνείας. Ἐν εἶδος ἀναμνήσεων τῆς παιδικῆς καὶ νεανικῆς ἡλικίας. Ἀνίκει εἰς κύκλον τεσσάρων βιβλίων μὲ τὴν γενικὴν ἐπιγραφὴν «Εἰς ἀναζήτησιν τοῦ χαμένου χρόνου»

Ἐκ τῶν τεσσάρων βιβλίων ἔγραψε δύο, τὸ δὲ βραβεῖον εἶνε τὸ δεύτερον. Εἶνε μεγάλη ἐργασία, εἰς ἣν ὁ δυνατός συγγραφεὺς δεικνύει ἑλλην τὴν σατυρικὴν, ψυχολογικὴν καὶ ποιητικὴν ἀξίαν του. Ὁ Προύστ ζῆ ἐρημικὴν μάλλον ζωὴν, ἀποφεύγων τὰ κοσμικὰ κέντρα. Ἐξέρχεται μόνον τὴν νύκτα, οἱ δὲ τοῖχοι τοῦ διαμερίσματος εἰς ὃ κατοικεῖ ἔχουν ἐπενδυθῆ μὲ φελλὸν διὰ νὰ μὴ ἀκούῃ κανένα ἐξωτερικὸν θόρυβον.

— Τὸ βραβεῖον τῶν περιοδικῶν Fémina—Vie Heureuse ἐδόθη διὰ ψήφων 14 ἐναντίον 8 εἰς τὸν Roland Dorgelés διὰ τὸ βιβλίον του «Οἱ ξύλινοι σταυροί». Διὰ τὸ βραβεῖον αὐτὸ ἀποφασίζει ἐπιτροπὴ ἐκ ὑριῶν τῶν γραμμάτων. Οἱ ξύλινοι σταυροί εἶνε μυθιστόρημα παλεμικὸν ἀλλ' ὄχι καὶ φιλοπόλεμον, τὸ ὅποιον τινὲς συγκρίνουν μὲ τὴν «Φωτιά» τοῦ Μπαρμπύς. Εἶνε μία νευρώδης καὶ ρεαλιστικὴ περιγραφή τῆς ζωῆς τῶν χαρακωμάτων. Τὴν δημοσίευσιν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου εἶχεν ἀπαγορεύσει ἡ λογοκρισία.

Τὸ «Βραβεῖον τῶν 500,000 φρ.» ἱδρυθὲν τῷ 1917 πρὸς διαμαρτυρίαν κατὰ τῶν χρηματικῶν φιλολογικῶν βραβείων, ἀπενεμήθη διὰ τὸ ἔτος 1919 ὁμοφώνως εἰς τὴν κ. Λουίζαν Faure—Favier συγγραφεῖα τοῦ βιβλίου Ces choses qui seront vieilles. Τὰ βραβεῖα τῶν προηγούμενων ἐτῶν ἔλαβον τῷ 1917 ὁ Ciraudoux διὰ τὸ ἔργον του «Lectures pour une ombre» καὶ τῷ 1918 ὁ Toulet διὰ τὸ «Comme une fantaisie».

Τὸ βραβεῖον τοῦ Καπιτωλίου, προωρισμένον νὰ δίδεται εἰς τὸ καλλίτερον γραφέν διὰ τὴν Γαλλοῖταλικὴν ἔνωση ἔργον ἀπενεμήθη πρῶτην ἡδῆ φορὰν διὰ τὸ 1919, εἰς τὸ σύγγραμμα τοῦ Bainville «Ὁ πόλεμος καὶ ἡ Ἰταλία».

Τὸ ἐτήσιον φιλολογικὸν βραβεῖον, διὰ πρῶτην φορὰν ἀπονεμόμενον, τοῦ «Pierre Couard» ἐκ 3,000 φρ. ἐδόθη εἰς τὸν ποιητὴν Henry Jaques διὰ τὸ βιβλίον του «Nous de la guerre».

— Δέκα νεαρὸι συγγραφεῖς, ἀγνωστοί εἰς τὸ πολὺ κοινὸν, συνέστησαν ἐν Γαλλίᾳ σωματεῖον ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀκαδημία τοῦ Φιγκιέ», ἥτις θάπονέμῃ ἐτησίως βραβεῖον 1000 φρ. εἰς ἔργον λογοτέχνου ἐμφανιζομένου διὰ πρῶτην φορὰν. Τὰ ἔργα θὰ ὑποβάλλωνται χερογράφως εἰς τὴν κρίσιν τῆς Ἀκαδημίας, ὅσα δὲ βραβεύωνται θὰ ἐκδίδωνται ἐντὸς τριμηνίας. (Οἱ ἰδιοκαίμας νέοι θὰ τοὺς μιμηθῶν ἄρα γε; Διατὶ ὄχι;) Διὰ τὸ λήξαν ἔτος ἀπενεμήθη εἰς τὸν J. Millet συγγραφεῖα τῆς «Φιλοσοφικῆς ψυχῆς».

— Καὶ ἐν πρωτότυπον βραβεῖον, ὀφειλόμενον εἰς τὴν ἐμπνευσιν τοῦ κ. Béraud οὗτος ἱδρυσε διαγωνισμὸν, διαθέσας σεβαστὸν ποσὸν πρὸς βράβειον τοῦ συγγραφῆ τοῦ χειροτέρου βιβλίου ἐκάστου ἔτους. Ἡ ἐπιτροπὴ ἀπένευσε διὰ τὸ 1919 παμψηφεί τὸ βραβεῖον εἰς τὴν... Συνθήκην τῆς εἰρήνης. Ζητεῖται ἤδη ὁ συγγραφεὺς.

— Ἀπέθανεν ἐν Ν. Ὑόρκῃ ὁ διάσημος Ἰταλὸς μαέστρος Καμπαίνι, διευθυντῆς τῆς ὀρχήστρας τῆς «Μετροπόλιταν Ὀπερα» θεω-

ρούμενος ως ο μεγαλύτερος της εποχής μας. 'Ητο σύζυγος της δικαστήμου ύψιφώνου Τετραζίνι.

— 'Απέθανεν εν Παρισίους ο Ντυπουά διευθυντής του «Μικρού Παρισινού», πρόεδρος του Συνδικάτου του τύπου, γερουσιαστής και πρώην ύπουργός.

— Είς την Γαλλικήν 'Ακαδημίαν εγένετο η επίσημος δεξίωσις του νέου 'Ακαδημαϊκού στρατάρχου Φός, υπό του Προέδρου κ. Πουανκαρέ.

— 'Απέθανεν εις Παρισίους από φθίσειν του λάρυγγος δι' ην υπέστη μετά θαυμαστού θάρρους τρεις επιχειρήσεις η γνωστοτάτη ήθοποιός των Café-Concerts Γκάμπυ Ντελύ, η οποία μολονότι δεν ήτο μεγάλη ήθοποιός, ούτε εξαιρετική χορεύτρια, κτώρθωσε με την εύφραν της και τας αμφιέσεις να αποκτήση παγκόσμιον φήμη, αναστατώσασα με τους σκανδαλώδεις έρωτάς της τους άριστοκρατικούς κύκλους όπου και αν επήγγαιεν. 'Υπήρξεν άρρωμή με την τέχνην της και τα πολλαπλά θέληγτρα να χάση τον θρόνον του ο βασιλεύς της Πορτογαλλίας Δόν Μανουέλ και να παραφρονήση ο δούξ ντε Κρεσόλ. 'Από ύπηρέτρια έγινε από τους μεγαλύτερους άστέρους του θεάτρου διήνησε βίον πλήρη δόξης, πλούτου και ήδονης' δικασθείσα διά τινα χαρόν αν έχο-

ρευσε γυμνή, ύπεστήριξεν ότι τέχνη είνε κυρίως τό γυμνόν και ήθωώθη. Διά της διαθήκης της άφηκεν εις τους πτωχούς της Μασσαλίας όπόθεν κατήγετο ελην της την περιουσίαν της, η όποία ύπολογίζεται εις πολλά εκατομμύρια, άποτελείται δ' εκ κοσμημάτων, έργων τέχνης, οικιών εις τό Λονδίνον και εις τους Παρισίους, και γαιών πλησίον της Μασσαλίας. Είς την μητέρα της και την αδελφήν της δεν άφηκε ειμή την επικαρπίαν μόνον της ακινήτου περιουσίας της. 'Η εν Μασσαλία έπαυλις της θά μετατραπή εις νοσοκομειον των άπόρων. Τοιοιτοτρόπως, γράφει εν τέλει της διαθήκης της, «θα είμαι ήσυχος ότι έτραγούδησα καθ' ελην μου την ζωήν χάριν των πτωχών». Είχεν έσχάτως συμβληθή με ίμπρεσσάριον έπως δώση δύο παραστάσεις εις τας 'Αθήνας, άλλ' η άσθένειά της την ήμποδισε να έλθη. Αί τελευταίαι ώραι της Ντελυ ύπήρξαν τρομεραί. 'Εκείνη ποδ έπέρασε την ζωήν της εν μέσση άνθέων, φώτων, θαυμαστών, θριάμβων, άφηκε την πνοήν εις εν μικρόν κρεββάτι μιās κλινικής εις τό Μονρούζ, εργατικήν συνοικίαν των Παρισίων κατόπιν άπεριγράφτου άγωνίας. 'Επί τρεις μήνας η κατάστασις της ήτο άπελπιστική. Τό πνεσμα της ήτο εν τούτοις άλυπον ήλπίζε πάντοτε ότι θα σωθή.

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ ΕΚΘΕΣΕΙΣ

Λύτρα — Ζευγώλη.

Είς την αίθουσαν Geo ο ζωγράφος κ. Νικ. Λύτρας και ο γλύπτης κ. Γρ. Ζευγώλης εξέθεσαν ο πρώτος 44 πίνακας και ο δεύτερος 16 γλυπτικά έργα. Νέοι και οι δύο, καλλιτέχναι με μόρφωσιν και με τάσεις νεωτεριστικές, άξιοι πολλής προσοχής.

Ο κ. Λύτρας είνε κυρίως προσωπογράφος άλλ' ασχολείται και με τό τοπίον, μετ' ολιγοτέρας επιτυχίας. Μέχρι τούδε εις τά έργα του ένεφανίσθη ως τολμηρός έμπρεσιονιστής με μίαν ασάφειαν και άμβιβολίαν εις τας γραμμάς και τό χρώμα. 'Ησαν μάλλον σκίτσα πειραματισμού. Είς την τωρινήν έκθεσίν του, χωρίς να έγκαταλείψη έντελώς τον έμπρεσιονισμόν, δεικνύει μίαν σοβαρωτέραν, θετικωτέραν αντίληψιν της τέχνης. Τά τοπεία του, αι θαλασσογραφίαι, όπως του Πόρου, του Φαλήρου, της Πεντέλης, του 'Ηρακλείου δεν εκφράζουσιν τίποτε. Σύγχυσις, η όποια μας κάμνει να αντιπαρέλθωμεν ταχείς. 'Εξαιρούνται δύο άπόψεις του Σουνίου και ο Κάμπος.

Είς τά τοπεία του εν γένει λείπει τό έλλην. φώς. Είνε ξενότροπα, ψυχρά, νεκρά. 'Εχει την επίδρασιν ακόμη των σπουδών του εν Γερμανία. Δέν έδέχθη τό άγρόν θερμόν έλλ. φώς η ψυχική του διάθεσις. 'Ισως η εξέλιξις της σπουδής της 'Αττικής φύσει να τον οδηγήση εις την ειλκρινεστέραν άπόδοσιν του ποιητικού και χαρίεντος έλλ. υπαίθρου.

'Αλλ' αι προσωπογραφίαι του είνε έργα άντάξια του καλλιτεχνικού του ονόματος. Κυριαρχεί η του αδελφού του κ. Περ. Λύτρα. 'Η του διευθυντού της «Πατρίδος» Δ. Λαμπράκη, οχι όμως και η της κ.Κ. Κ. - μία κεφαλή νεάνιδος και δύο άλλαι σπουδαί γυναικείων μορφών είνε πολύ μελετημένοι και ψυχολογημένοι, άποδεικνύουσαι μίαν εξαιρετικήν ικανότητα του ζωγράφου. 'Επιτυχώς άπεδόθησαν ο Πάν και Κένταυρος, εν έσωτερικόν υπό του κ. Καβαράκη άγορασθέν και τά γρυσάνθημα.

Ο κ. Ζευγώλης έμφανισθείς έως τώρα με σκορπιστά έργα, μάς δίδει πληρεστέραν την εκδήλωσιν του καλλιτεχνικού του ταλάντου. 'Η «Εύα» του δεσπόζει οχι μόνον λόγω διαστάσεων άλλκ και ως έργον σοβαρόν. 'Η Εύα άπησχόλησε πολλούς καλλιτέχνους, η προσπάθεια δέ του κ. Ζευγώλη δεν προσθέτει τίποτε τό εξαιρετικόν. Τό άνδροπρεπές πρόσωπον, η εξεζητημένη στάσις, ο εν γένει άποκρουστικός χαρακτήρ δεν ικανοποιούν τον θεατήν. 'Η Πηγή με τους 'Ερωτιδες, αι πρωμαί της δ. Τσαγγρή και του κ. 'Αναστασιάδου, τό άνάγλυφον (άρ. 9), είνε πολύ καλά. Τήν μεταφοράν του τραυματίου, ην ηγόρασεν ο ύπουργός της Περιθάλψιως, είδομεν και άλλοτε χωρίς να μάς ένθουσιάση ούτε τότε, ούτε τώρα.

Ο κ. Ζευγώλης είνε ο είσηγητής εν 'Ελλάδι της παστελίνας, μόνος και άσυναγωνιστος εκμεταλλευτής του είδους αύτου. Είνε σκι-

τσα εις μεγαλύτερον ήδη μέγεθος, τά μικρότερα όμως ποδ ελχεν εκθέσει άλλοτε ήσαν καλλίτερα. Είνε σάτυροι της γυναικείας μόδας και της γυναικείας σιλουέττας. 'Εχουν πολλήν έκφρασιν και κίνησιν. 'Αλλά Παρισινίζουσιν. 'Υπάρχουν και τύποι 'Αιθιδων, με τους όποιους αξίζει να ασχοληθή, ως και έπαρχιωτών, οι όποιοι πρέπει να άποτυπωθούν. 'Από τας τέσσαρας παστελίνας καλλίτερα είνε εκείνης ποδ κρατεί άνθη και άμπρελλίνον.

Παρθένη

Μία συγκεχυμένη και άκατανόητος διαφήμισις — του 'Ορφέως — και μία παράταξις ονομάτων διαφόρων γνωστών πολιτευτών και φιλοτέχων προανήγγειλε έκθεσιν των έργων του κ. Κ. Παρθένη εις τό Ζάππειον. Τεχνητή, χαμηλή με πάλλευκον πανί όροφή δίδει πρωτότυπον όψιν εις την αίθουσαν. 'Ως περιβάλλον η έκθεσις του κ. Παρθένη είνε η πρώτη καλλιτεχνική δντως αίθουσα εκθέσεως. Διατί όμως ο καλλιτέχνης να καταφύγη εις πολυπρόσωπον έξ επισήμων οργανωτικήν επιτροπήν; Πρώτη άπορία. Τόσοι άλλοι καλλιτέχνηαι δεν ήσθάνθησαν την ανάγκην αύτην του σωσιβίου. -- Διατί να περιλάβη όλα τά πρωτοσχέδια και πρόχειρα σκίτσα άπου εκθέτει και τά όριστικά του έργα; Δευτέρα έρώτησις. 'Εκ των 240 εκθεμάτων μόνον 70 ήμπορεί τις να ονομάσχη έργα. -- Διατί Γαλλικοί τίτλοι εις μερικούς πίνακας; Τριτη έρώτησις. Είνε αρκετή δικαιολογία τό ότι έμενεν εις Παρισίους ο καλλιτέχνης, η δια να φανή ακόμη περισσότερον ο ξενότροπος χαρακτήρ της εργασίας του;

Τά καλλίτερα έργα του ο κ. Παρθένης ελχεν εκθέσει πρό δύο έτών εις την αίθουσαν του «Ελευθέρου τύπου». 'Ησαν αρκετά δια να εκτιμηθή τό ταλαντόν του. 'Η παράταξις ήδη της ελχης εργασίας του μάλλον άπογοητεύει.

Ο κ. Παρθένης είνε ο εν 'Ελλάδι αντιπρόσωπος της νεωτάτης εξέλιξεως του διακοσμητικού έμπρεσιονισμού. Παρακολούθησας την ξένην κίνησιν, επήρε οτι εκκεντρικόν και άπέβαλε την έλληνικότητα του. 'Η έκθεσις του φαίνεται οίονει εξοκείλασα υπό την 'Ακρόπολιν από τας όχθας του Σηκουάνα, μολονότι αι άπεικονίσεις του είνε ειλημμένοι από 'Ελληνικά τοπεία. Κυβισμός, φουτουρισμός, ιδεολογισμός, έμπρεσιονισμός. 'Ολα όμοια ασάφεια, άτεχνία, ύπερβολή, άκαλαισθησία. Αί διάφοροι θεωρίαι κατά της στατικής και περιγραφικής τέχνης, και ύπερ της δυναμικής και διαισθητικής είνε θεωρίαί... 'Η τέχνη ως τέχνη είνε μία, με ποικίλας κατά εποχάς και σχολάς εκδηλώσεις, άλλκ ως βασιν έχει τό ώραίον και τό νοητόν. Τέχνη άκροβατική, ραιβή, παραπαίουσα, εκκεντρική, άκατανόητος, αυθαίρετος, άμφιρρέπουσα, επαναστατική είνε αρνήσις του καλού, του άρμονικού, του ώραίου, είνε αξιοπερίεργον θέαμα, είνε διαφήμισις, είνε οτι θέλετε, πάντοτε όμως παρωδία τέχνης, κομικοποιήσις. Και επ' εσχάτων μερικοί ζωγράφοι μας ήρχισαν να συγχέουν τά έργα της σοβαράς, της νηφαλίου, της

θετικής τέχνης, της πρωτοτύπου, με τά σχεδιάσματα τά δηθεν διαισθητικά, τά αίνιγματόδη εξωφρενικά εις σχέδιον, εις χρώμα, άνέκφραστα και συμβατικά κακοτεχνήματα. 'Ο,τι συνέβη εις την φιλολογίαν μας με τους άναρχικούς 'Ψυχαριστάς κατ' αρχάς και τώρα με τους λεγομένους «νέους», αντιγραφείς άνισορρόπους, άλογίστους, τό ίδιο ήρχισε και εις την ζωγραφικήν. Εύτυχώς τά κρούσματα είνε όλίγα και η άδιαφορία του κοινού μεγάλη.

Ο κ. Παρθένης ήρχισε πρό πολλών έτών τό στάδιόν του με πολλά εφόδια καλλιτεχνικά πρώτη δέ η «Πινακοθήκη» επήνεσε τας πρώτας του εργασίας. 'Αλλά τά έτη μετέβαλον τας αντιλήψεις του και η εξέλιξις του εις άγιογράφον — τοιχογράφον και τοπιογράφον τον παρουσιάζει επιρροπή εις τά καινά δαιμόνια και εις Βυζαντινισμόν πρωτογενή. Θά ήτο πολύ καλλίτερος εάν περιωρίζετο εις την ζωγραφικήν, θετικήν και ειλκρινή άπόδοσιν του οτι ελέπει και οχι — επικίνδυνος ύπόθεσις — οτι νομίζει ότι διαισθάνεται. Διατί δεν τό αίσθάνεται και ο θεατής. Και ο θεατής των περισσότερων έργων του κ. Παρθένη η μειδιά η σηκώνει τους ώμους άνίκανος να εισδύτη εις τά μυστήρια του... δυναμικού μελλοντισμού. Είνε σώματα του τοξότου και της τοξουομένης εις τό «Πεδο», η της Σαλώμης, η όποία δμοιάζει με ανορθωμένην εις τους όπισθίους πόδας σκύλαν; Είνε 'Αττική τό όπ' αρ. 43 συνονθύλευμα; — η αξία του ορ. 12,000! -- Είνε άντάξια της νεοληνικής έποποιίας η τρίπτυχος καρικατούρα της Μονής της 'Αγ. Σοφίας και των δύο αίωνων Περικλέους — Βενιζέλου; Ο άτυχής Πρωθυπουργός έχει πάθη εξάρθρωσιν της σπονδυλικής στήλης και στρέβλωσιν των ποδών. 'Η διαίσθησις άρα γε ποδ να ύπάρχη; Είς την αγαλνώτον ελευθερίαν; Είς την άκαλαισθησίαν; Ο θερισμός — πώς να μη ένθυμηθή τις τον 'Ελληνικότατον 'Επ.Θωμόπουλον — η 'Ηδυπάθεια με τό γεμάτον πλαδαράς συχαμεράς πτυχάς σώμα είνε εξωφρενικά έργα.

'Αλλ' αι άγιογραφίαι; Ποία 'Εκκλησία θα τολμήση να τας ύποστή; Οί Τρεις Μάγοι, ο Θρηνοί, η 'Ανάστασις είνε άπελπιστικά αντιπαθητικά έργα, διαστρεβλώσεις σωματικά και αισθητικά. Τά πρόσωπα έχουν παραμορφωθή με καμπύλας, αι γραμμαί περιστροφικαί, άχαλίνωτοι. Ο 'Ανιστάμενος Χριστός άσφυκτιά εις της φασκίης. Και όμως η 'Ανάστασις είνε η πλέον περιλαμπρος, χαρίεσσα, φωτεινή έορτή. Μορφαί παθολογικαί, άλλοιθωρισμοί. Ο Θεοκόπουλος επάσχε. 'Ενώ ο Παρθένης από ύπολογισμού διαστρέφει τους ανατομικούς όρους. 'Υπάρχουν εν τούτοις εις τά έργα αυτά και εις πληθόν σχεδίων, έργα εις τά όποια σταματά τις με προσοχήν και τά όποια μάς όμιλούν διά την ψυχήν και αντίληψιν του καλλιτέχνου. Είνε δέ αυτά: Ο Εύαγγελισμός τό άνωτερον όλων, δια τό όποιον ελαθεν ο καλλιτέχνης και τό 'Αριστέιον. Ο 'Αγγελος έσταται μετέωρος εις την αύλήν του πτωχικού οικίσκου, όπου η άγνή παρθένος στέκει παραπλεύρως μιās γλά-

στρας με κρίνους. Ως χρώμα, ως σύνθεσις, ως έπεξεργασία, ως παράστασις είνε έργον και πρωτότυπον και αίσθητικώς...λογικόν. Τό Τριανταφυλένιο καμπαναριό (άγορασθέν υπό της Λέσχης των Φιλελευθέρων), ή κεφαλή του Χριστού εις υπερφυσικόν μέγεθος ήν ειργάσθη πρό 20ετίας, είνε έργα καλλιτεχνικά. Η αυτοπροσωπογραφία του κάλλιστον έργον, τό μόνον άνεπηρέαστον από την νεωτέραν τέχνην. Τό έκαμε πρό 23 ετών. Μας δείχνει ένα προσωπογράφον δυνατόν. Μία κεφαλή νεάνιδος, ή πρώην ήμίχλη, τό κίσκι, τοπίον από τό Πράτερ, Δύσις ήλιου, Παλαιά αγορά των Αθηνών, Πράσινες (ή μάλλον κόκκινες) σκιές, Αδλή μοναστηριού, τό καράβι της Καλαμάτας, είνε έργα εις ά ε καλλιτέχνης είνε συγκρατημένος, μας δεικνύει περισσότερον τί βλέπει, παρά τί αίσθάνεται. Και είνε τά καλλίτερα έργα του αυτά.

Άλλαι εκθέσεις.

Διερχόμενος έξ Αθηνών ο Γάλλος προσωπογράφος κ. Άλδέρτος Μίλλ έξέθεσε 15 περίπου έργα εις την αίθουσαν Ζεό. Είνε τά περισσότερα γυμνά γυναικων, εν οίς εν μεγάλου μεγέθους νόμφης εις τά νερά της οχθης κρα-

τούσης μήλον, πολύ καλόν ως σχέδιον και ως χρώμα. Έπιτυχής και ή προσωπογραφία γηραιάς κυρίας. Τά έργα αυτά εκτίθενται ως δείγματα της τέχνης του. Ο κ. Μίλλ έχει ήδη φιλοτεχνήση προσωπογραφίας εκτιμηθείσας πολύ εν Παρισίοις, του Ίουλιου Κλαρετη, των ήθοποιων της Γαλ. Κωμωδίας δεσποινίδων Reinnentere και Lesconte, του μαρκησιου νε Καστελάνου, της κομήσσης Μελικώφ τό γένος Μαυροκορδάτου και εις την Κίπολιν του άειμνήστου Πατριάρχου Ίωακείμ του Γ', της κ. Ρακτιόαν, του βασιώνου ντε Κλωτέλ και άλλων. Εν Αθήναις εξετέλεσε παραγγελίας τινάς εν οίς και λίαν έπιτυχή προσωπογραφίαν του αυλάρχου κ. Γρυπάρη.

Έλθων έξ Αμερικής, ένθα επί πολύ διέμενεν, ο ζωγράφος κ. Δ. Κόλλις, εξέθηκεν εις τά γραφεία του «Πανοράματος» ζωγραφικούς πίνακας και σχέδια. Η «Πινακοθήκη» εδημοσίευσεν άλλοτε έργα του εν Αμερική εκτεθέντα. Τά εκτιθέμενα ήδη άνέρχονται εις 55. Έξ αυτών διακρίνονται τό θέρος, ή Χορευτρια και ο Απόμαχος.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΟΙ

Η κυρία Παρρέν άπειλει τους άνδρας διά γυναικείου Συνεδρίου, εις ο θά μετάσχουν 3,500 γυναικες. Έάν πραγματοποιηθή ή μεγαλοπρεπή αυτή συνέλευσις, φανταζόμεθα τον θρίαμβον του γυναικείου φύλου. 3,500 θά όμιλοσν συγχρόνως! Η Κυβέρνησις, καθά πληροφορούμεθα, θά ενισχύση την χωροφυλακήν διά 3,500 άνδρων έπως αντιμετωπίση την θεομηνίαν της γυναικείας γλώσσης.

Μετά την υπό του κ. Γλυνοϋ εισαγωγήν εις τά σχολεία της Γραμμικτικής της Δημοτικής. Ο μαθητής επιστρέφει εις τό σπίτι.

Ο μπαμπάς. Τι καλά έμάθατε σήμερον εις τό σχολείον, Τοτό;

Ο Τοτός. Ότι ή Ελλάς ειχε τους μεγαλειότερους νοϋδες.

Ο μπ. Τι λές, Τοτό; Νοϋδες; Τι θά ειπή αυτό;

Ο Τοτός. Μπαμπά, είσαι άγράμματος. Νοϋδες είνε όσοι έχουν νοϋ, μυαλό.

Ο μπ. Και όσοι δεν έχουν;

Ο Τοτός. Αυτό δεν μάς τό ειπαν.

Ο μπ. — Γλυνοϋδες, παιδί μου.

Γνωστός βραδυγλωσσος δικηγόρος εισέρχεται εις εν βιβλιοπωλείον. Ο υπάλληλος βιαστικός διά να ύπηρητήση και άλλους πελάτας τον έρωτά.

— Τι θέλει ο κύριος;

— Του Γρυ... γρυπα... πάρη.

— Τι να πάρη θέλει ο κύριος;

— Τους Σκά - κα - σκα -

Ο υπάλληλος (άδημονών και κατ' ιδίαν) Σκασμός να μή σοϋ σκάσω καμμιά... αυτός κοροϊδεύει...

— Ρα... ρα... βάιους και τερα...

— Λέγε, τέρας!

— Κο... κο... κοκότες.

Και παρατυχών έπαρχιώτης αναμένων ν' αγοράση την Αμαρτωλών Σωτηρίαν:

— Μα τί είνε έδώ μέσα, κοτέτσι που γυρεύουν κότες ή κάτι άλλο;

Πληροφορούμεθα ότι ή δ. Ίντάλγκο και ο Λάμπας επανέρχονται προσεχώς διά να δώσουν από δέκα άποχαιρετιστηρίους παραστάσεις. Αί τιμαί λίαν συγκαταδατικάί, έπως πάντοτε!

Η Ρωσία μας έστειλε, χάρις εις τον Μπολσεβικισμόν, τους περισσότερους καλλιτέχνας. Σαμπανιέδα, Άδριανόβνα, Όρντα, Μπορισώφ, Μπρόμπροδιτς, Σμυρνώφ. Ρωσσέλληνες, Ρωσσοβραίοι, Ρωσσοιταλοι Ρωσσοπολωνοί. Μετά τους Ρώσσους θά έχομεν Πρώσσους, προσεχώς. Τότε υπάρχει έλπις τό θέατρον μας να πηγάινη επί τά πρόσω...

Ο κ. Ξενοπουλος εξακαλουθει τάς από έξ μηνών δημοσιευόμενας εν συνεχεία άναμνήσεις του. Μετά τάς σοβαράς άποκαλύψεις πώς εξέχασε τό μπαστούνι του εις τό γραφείον του κ. Βλάχου, πώς ειδε δανειζόμενον ένα τάλλη-

ρον τον κ. Άνινον, πώς έσήκωσε τά πανταλόνια του ένώπιον του κ. Ψυχάρη, άναμένονταί νεάι μεγαλειότερα έκπλήξεις. Οι άναγνώσται της «Καθημερινής» είναι οι ευτυχέστεροι άνθρωποι. Κάθε πρωί διασκεδάζουν με τάς θλιβεράς περιπετείας του κ. Ξενοπουλου.

Η νόσος του ύπνου επεκτείνεται δλονέν εν Ευρώπη. Καιμούνται οι προσβαλλόμενοι επί μήνας μακαρίως. Έάν έλθη και εις τάς Α-

θήνας ο έγκεφαλικός ληθαργος, ο μόνος που δεν φοβείται να προσβληθή είνε ο τμηματάρχης των Καλών Τεχνών κ. Δροσίνης. Αφ' ότου διατίσθη κοιμάται νήδυμον, έξυπνών μόνον την πρώτην του μηνός διά να υπάγη εις τό Κεντρικόν ταμείον.

Κριτική πρόχειρος. — Πώς του φάνηκε τό τραγούδι της Καλό; — Καλό. Μ. Μ.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

ΕΙΚΑΣΤΙΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Ο εν Παρισίοις γλύπτης κ. Κ. Δημητριάδης άνελαβε την λάξευσιν των Ηρώων Καλαβρύτων και Χίου. Προσεχώς δ' άφικνείται εις Αθήνας.

Η πόλις μας φιλοξενεί τον διακεκριμένον Έλβετον ζωγράφον και φωτογράφον κ. Ρομπέρ, ο οποίος ήλθε διά να έργασθη μεγάλην σειράν ειζόνων αρχαιοτήτων και της νεας Ελλάδος διά μίαν έκθεσιν ή όποία θά γείνη τό προσεχές έτος εις τό Λονδίνον.

Ο κ. Ρομπέρ έλαβε διαφόρους απόψεις της Ακροπόλεως. Ήδη θα ζωγραφίση μερη των νέων Αθηνών και έπειτα θά περιέλθη όλόκληρον την Ελλάδα. Τό όγκωδες έργον του θά απαιτήση έργασίαν έξ μηνών. Ο ενθουσιασμός του από την γραφικότητα της Ελλάδος είνε μέγας διά την ποιικιλίαν των χρωμάτων και τάς ενλλαγάς του φωτός.

Υπό του ζωγράφου κ. Σπάθη ηνοιξε καλλιτεχνική αγορά έργων ζωγραφικής, διά των εις Ευρώπην απέλθόντων κ. κ. Α. Γεραλή, Γουναροπούλου και Μπισκίνη. Του πρώτου, και κυρίως ο «Καλόγηρος» βραβευθείς εν τφ διαγωνισμφ του Πολυτεχνείου είνε τά καλλίτερα. Έξετέθησαν 200 έργα, τά πλείστα μικρά, 15 ζωγράφων.

Ο εν Παρισίοις από μηνών διαμένων γλύπτης κ. Αντ. Σώχος άσχολεται εις την κατασκευήν του άνδριάντος του Παλαιών Πατρών Γερμανού. Ο άνδριάνς μετά του βάθρου θά είνε εις των μεγαλειότερων εν Ελλάδα, διότι θά έχη ύψος 10 μέτρων περίπου.

Ο πίναξ του κ. Ρολλού της άνελκύσεως του σαηνόματος του Πατριάρχου Γρηγορίου του Β', δι' όν επί δεκαετίαν ειργάσθη ο καλλιτέχνης, ο άγορασθείς υπό της Κοινής Έπιτροπείας των Άλυτρώτων θά ανατυπωθή εις χιλιάδας ανιτύπων, ίνα αναρτηθή εις αιθούσας Σχολείων, Στρατώνων, Συλλόγων, Κοινοτήτων. Διά του εισπραχθησομένου τιμήματος θά πραγματοποιηθή ιδέα άποσκοπούσα ίερών υποχρέωσιν.

Διωρίσθησαν μέλη της Έπιμελητείας της Διαρκούς Καλλ. έκθέσεως διά τό έτος 1920 οι καλλιτέχνοι κ. κ. Καλούδης, Γερασιώτης, Ασπρογέρακας, Τόμπρος και Βυζάντιος. Θα γίνη έφέτος τουλάχιστον έκθεσις; Τό Ζάπτεϊον είνε έλεύθερον.

Εις την είσοδον του θεάτρου Απόλλωνος εξέτέθησαν περί τά 100 έργα ξένων και ιδίε Ρώσων καλλιτεχνών, τά πλείστα αντίγραφα. Τά καλλίτερα είνε μερικοί Ρωσσοκοί τύποι, εις άναγινώσκον καλόγηρος και εν γεροντικόν ζευγος τό όποϊον άναγινώσκει κάτι ευάριστον.

Αί κοινότητες Μούδρου και Τενέδου άπεφάσισαν την άνέγερσιν μαρμαρίνης στήλης εις τους πε-

ρίοντας Έλληνας, Γάλλους και Άγγλους κατά τό 1915 εν Καλλιπόλει.

Την 26 Απριλίου θά άνοιξη εν τφ Ζαπτεϊω ή έκθεσις του «Συνδέσμου των Καλλιτεχνών».

Εκ των υποβληθέντων εις τό ύπουργείον της Παιδείας έργων ζωγραφικής προς εισαγωγήν αυτών εις τά σχολεία ή έπιτροπή ένεκρινεν τό έργον του κ. Παπαπαναγιώτου παριστιάνου τον χειμόνα, έπεφυλάχθη δε διά τά Βυζαντινά έργα του κ. Ζωγράφου.

Αφίκετο έξ Ιταλίας ο ζωγράφος κ. Τ. Μαράτος άπόφοιτος της Καλλ. Ακαδημίας της Βενετίας. Προσεχώς θά έκθέση έργα του, κυρίως θαλασσογραφίας.

Εις τό κατάντημα του κ. Κυριασιου εξέτεθησαν πλείστοι πίνακες Ρώσων ζωγράφων, εν οίς του Σοχοιτόλσκου, Νιουναγιέροφ, Πλατίνοφ, Μαριτσέλι και Οντεντώφ. Υπάρχουν και αρκετά αντίγραφα.

Ηγοράσθησαν περί τά 40 έργα.

ΘΕΑΤΡΑ

Υπό του θιάσου Κοκοπούλη έπαίχθησαν διά πρώτην φοράν εν Ελλάδα οι «Μοναχοί άνθρωποι» δράμα του συγγραφέως της «Έλλ. άνοιξεως» Χάουπμαν. Η δ. Κοκοπούλη εις τον ρόλον της Άννας Μάρ, οι κ. κ. Μυράτ, Αγγυρόπουλος και ή κ. Γαλάτη έπαιξαν πολύ καλά.

Ο θίασος, ο από ετών μη έπιχειρήσας περιόδειαν, άνεχώρησεν εις Πάτρας, όπου έδωσε θριαμβευτικάς παραστάσεις.

Ο θίασος του Έλλ. θεάτρου άνεχώρησεν εκ Κίπλεως δι' Αίγυπτον. Οι άλλοι θίασοι έπαιξαν της Κυραρίσση εις Σύρον, της Αφεντάκη εις Μιτυλήνην, της Νίκα εις Αίγυπτον, της Ένκελ εις Θεσσαλονίχην, της Κιβέλης εις Κ)τόλιν.

Νέα έργα εδόθησαν εις τό «Έτοάλ» ή Αθηναϊκή ήθογραφία του κ. Ι. Πρινεά «Γύρω στη λατέρνα» και ή «Έξέδρα» έπιθεώρησις του κ. Καρακίση.

Ο θίασος του Ωδειου Αθηνών έδωσε την «Δωδεκάτην νύχτα» κωμωδιαν πεντάπρακτον του Σαίξπηρ, παιχθείσαν πρό ετών εις τό Βασιλικόν θέατρον. Είνε λεπτή, έξυπνη, αλλά και με συχνάς επιναιήψεις και μακρά Στηρίξεις ή υπόθεσις εις την όμοιότητα δύο αδελφών. Η Βιόλα και ο Σεβαστιανός είνε άπαράλληλοι. Η πρώτη παρουσιάζεται ως άνδρας, δημιουργούνται παρεξηγήσεις κάπως άπίθανοι, αι όποια καταλήγουν εις άναγνώρισιν και γάμους. Εις σκηνάς τινάς σατυρίζονται με πολλήν ζων διάφοροι τύποι, ο δε γελωτοικός εφύσκει ευκαιρίας να λέγη αληθείας πάντοτε επικαιρίως.

Η δ. Ζερβού εις τον διπλούν ρόλον των αδελφών

έδειξε τα φυσικά και σηνικά χαρίσματά της. Έπαιξε με χάριν και ζωηρότητα. Οί κ. κ. Κοντογιάννης και Δεστούνης έπαιζαν πολύ καλά.

— Η γνωστοτάτη Γαλλική όπερέττα Ζιλέτ ντε Ναρμπόν, διασκευασθεΐσα υπό του κ. Θ. Συναδινού και μετανομασθεΐσα «Η τετραπέρατη» εδόθη εις τό Πανελλήνιον. Η ήρωΐς διαβολικΐς έξυπνάδας γυναικα κατορθώνει να νυμφευθῆ τόν άνδρα τού άγαπῶ άφού έκέρδισε έν στοιχημα περιεργότατον, να τού πάρη έν δακτυλίδι και να γίνη μητέρα χωρίς αυτός να έννοήση τίποτε. Η μουσική τού Ήντριάν αυτοι παλαιά, λεπτή και χαριτωμένη. Η έκτέλεσις μετρια.

— Ομίλος Ρώσων καλλιτεχνών έδωσε μουσικοχορευτικά παραστάσεις εις τό Δημοτικόν και εις τό «Πανελλήνιον». Η νεαρά και όραία χορεύτρια της Όπερας της Πετρουπόλεως Ξένια Βερεσίνοβα και ό διάσημος χορευτής και πρωταγωνιστής κινηματογραφικών έργων κ. Θ. Βασίλειφ είχαν τήν μεγαλειτέραν επιτυχίαν. Έχόρευσαν μεταξυ άλλων τόν χορόν της Υπωτισμένης, τόν «Βαρκικόν χορόν» τού Γλαζούνοφ, τόν Ισπανικόν «Η ζήλεια», μίαν Γκαρότ, και τόν χορόν «Ο φαράς και τό μαργαριτάρι» Ηρεσε επίσης πολύ ό Εύρωπαικΐς φήμησ έφευρέτης και βιρτουόζος σολίστ τού πρωτοτύπου κατασκευής όργανου «Μπαλαλάικα» κ. Βίκτωρ Άμπαζα, όστις ένθυμίζει ένα άλλον ιδιόρρυθμον καλλιτέχνην, τόν Νορβηγόν Σχολάντερ. Των παραστάσεων μετέσχον ό βαρύτενος της Ρωσικΐς Όπερας κ. Γιάνκοβλεφ, ό λυρικός ύψίφωνος κ. Μπρόμπροβιτς και ό συνθέτης και καθηγητής τού πιάνου εις τό Ήδεϊον Πετρουπόλεως κ. Γιάνκοφρον.

— Ο κ. Κονταράτος, όστις έπεδόθη εις επιχειρήσεις διάφορον Τουρνέ, μετά τήν Άγγλικήν όπερέταν έφερε Γαλλικόν θίασον Έπιθεωρήσεως, όστις παίζει άποκλειστικώς τόν «Γύρον τού κόσμου» φαντασμαγορικήν revue, εις 2 μέρη, 14 εικόνας και 20 τραγούδια και χορούς. Ηθοποιοί μελετημένοι, μαλλέτο εύπρόσωπον, σηνικά καλαισθητα, τουαλέτες πολυτελείς. Σύνολον πολύ ευχάριστον. Εις τήν μουσικήν επικρατεί σχεδόν ό ρυθμός τού Φόξ-τρότ, τό όποιον χορεύεται κατά διάφορους τρόπους. Μερικά νούμερα εινε πολύ διασκεδαστικά, προστιά δέ εις οικογενείας. Πρωταγωνιστάι ή κ. Ντιάβις, και τό ζεύγος της χαριεστάτης δ. Σούζα και τού χορευτού κ. Γιάν Ούζα. Ο φαντασμαγορικός χορός Φωτεινών βάλς, ή παρωδία της Τόσκας, οί χοροί της λεπτοτάτης και έκφραστικΐς Σούζα άρρασαν υπερβολικά. Άς λάβουν τόν «Γύρον τού κόσμου» ως υπόδειγμα οί ιδιοί μας επιθεωρησογράφοι,οί όποιοι στηρίζουν τήν επιτυχίαν των εις μίαν κνήμην ή εις μίαν βωμολοχίαν.

— Εις τό «Πανελλήνιον εδόθη νέα επιθεωρήσις «Τό κατ' εύθειαν» τού κ. Τσοκοπούλου κρυπτομένου υπό τό ψευδώνυμον Μ. Αδρήλιος, με Παρισινά τραγούδια και με διάφορα Φόξ-τρότ. Πρωταγωνιστούν ή κ. Αουτάρη, ή Μόζερ, ή χαριτωμένη Γερμανίς Έρμινία και ό κ. Κούρτελης. Τήν όρχήστραν διήθυσεν ό κ. Ζάτας.

— Εις τό «Πανόραμα» εδόθη ως τιμητική τού κ. Τιακοβιδου «Ο Μαρκήσιος Βιλέρο.»

— Τό έλλ. μελόδραμα ένανήρχισε τās παραστάσεις του, με τόν βαρύτενον κ. Βλυσίδην.

— Εις τās «Όλύμπια ή χορεύτρια τού μαλλέτου των θεάτρων Μόσχας και Πετρουπόλεως δεσπ. Ίφιγένεια Ταουροκάγια επέδειξε τήν τέχνην της εις πλαστικούς και φανταστικούς χορούς.

— Ως τιμητική τού κ. Δεπενιώτου εδόθη ή έκαιτοστή παράστασις τού «Πειρασμού».

ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ

Άρχεται διαλέξεις ξένων έγινόντο με θέματα σχετικά προς τήν Ελλάδα.

Ο παρεπιδημών Γάλλος καθηγητής της Ιστορίας και Διευθυντής της «Έπιθεωρήσεως των Ναπολεοντείων μελετών» κ. Ε. Driault έπραγματεύθη εις 12 διαλέξεις έν τῇ Άρχαιολογική Έταιρεία, τό Ανατολικόν ζήτημα από των Βυζαντινών χρόνων μέχρι σήμερον με κέντρον τήν ιστορικήν δρᾶσιν τού Έλληνισμού. Έν δέ τῷ «Παρνασσῷ» εις τρεις διαλέξεις περι τού τελευταίου μεγάλου πολέμου και της συγκρόνου διπλωματικῆς ιστορίας της Εύρώπης.

— Έν τῇ άνωτέρῃ Σχολῇ των Γαλλικῶν σπουδῶν ό έν αυτῇ καθηγητής κ. Ρουσελ ώμίλησε διά τό νέον μυθιστόρημα τού Μπενουά «Άτλαντις» και έν άλλη διαλέξει διά τόν Καραγκιόζην. Ο κ. Ντριώ περι τού πρεσβευτού της Γαλλίας Νουαντέλ έν Αθήναις κατά τόν ΙΖ' αΐωνα, και ό κ. Ντρεύφορς περι τού Άνδρέου Σενιέ εις τήν Ελλάδα.

— Υπό τού Άγγλο-έλληνοῦ συνδέσμου όργανοθη διαλέξις γενομένη υπό τού γραμματέως της Άγγλικῆς πρεσβείας κ. Ατολεϋ περι της δράσεως τού Βύρωνος έν Ελλάδι Άγγλιστι έν τῇ Άρχ. Έταιρείᾳ. Έξήτασε κυρίως διατι ό Βύρον ήγάτησε τήν Ελλάδα και ήλθε να άγωνισθῆ υπέρ αυτης, ποίαν επίδρασιν έσχον τὰ ποιήματά του, ή έλευσις και ό θάνατος και ποίαν επίδρασιν έσχον ή Ελλάδα επί τού Βύρωνος. Συνεπέρανε ότι Ελλάδα και Βύρον όφείλουν πολλά άμοιβαίως.

— Έν τῇ Αϊθούσῃ της Άρχαιολογικῆς Έταιρείας ό διευθυντής της Άγγλικῆς άρχ. σχολῆς κ. Ουέις ώμίλησεν Άγγλιστι περι τού Άγγλου ποιητού Ρούπερτ Μπρούκ όστις απέθανε τῷ 1915 έν ηλικία 28 ετών κατά τόν πλουν έξωθεν της Σκύρου, ένθα και έτάφη. Ο Μπρούκ θεωρείται ως ό μεγαλύτερος των Άγγλων ποιητῶν εξέδωκε μίαν μόνον ποιητικὴν συλλογήν, της όποιας έκυκλοφόρησαν 100,000 αντίτυπα έντός ελαχίστων ετών. Έν Ελλάδι εινε άγνωστος, καιτοι ήγάτησε τήν Ελλάδα, και χάριν αυτης ερχόμενος ως μαχητής απέθανε και κοιμάται υπό τό χώμα της. Μια μετάφρασις των έργων του επιβάλλεται. Ήδύνατο δέ ό «Παρνασσός» να προκηρίξῃ διαγωνισμό προς τούτο ή ό Άγγλο-Έλληνικός Σύνδεσμος.

— Έσυνεχίσθησαν και εφέτος έν τῷ «Παρνασσῷ» αΐ κατά Πέμπτην διαλέξεις της Έταιρείας των Βυζαντινών σπουδῶν, μετά προβολῶν φωτεινῶν εικόνων. Πρωτος ώμίλησε, μετά προοίμιον τού προέδρου Σεβ. Μητροπολίτου, ό έφορος των Βυζ. αρχαιοτήτων κ. Γ. Σωτηρίου και των Βυζαντινῶν ένδυμάτων και της έξωτερικῆς περιβολῆς τού όρθοδόξου Έλλ. κλήρου. Ο κ. Σωτηρίου φρονει ότι πρέπει να άλλαγῆ τό ένδυμα των Ιερῶν, ισχυρισθεΐς ότι ή κατάργησις τήν κλυμαυχίου δέν εινε αντίθετος προς τήν ιστορικὴν παράδοσιν.

Κατά τήν δευτέραν διάλεξιν ό κ. Κ. Ράδος ώμίλησε περι των στρατειῶν τού Αυτοκράτορος Ηρακλείου. Κατά τήν τρίτην, ό κ. Φαΐδων Κουκουλές άνέπτυξε λεπτομερῶς τὰ τού βίου των Έλλήνων μοναχῶν κατά τόν ΙΒ' αΐωνα επί τῇ βάσει ιστορικῶν μαρτυριῶν. Έκτός άλλων, απέδειξεν ότι οί μοναχοί, και αΐ μοναχαΐ άκόμη, εκείροντο τήν εποχήν εκείνην.

Κατά τήν τετάρτην διάλεξιν ό κ. Ν. Καλογερόπουλος ώμίλησε περι των μετά τήν άλωσιν Βυζαντινῶν ζωγράφων και ιδίῶ των Κρητῶν και κατά τήν πέμπτην ό παρεπιδημών Μητροπολίτης Σμύρνης κ. Χρυσόστομος περι των επί τῇ Έκκλησιῶν της Άποκαλύψεως.

Κατά τήν έκτην ό κ. Άδαμαντίου περι των άριστουργημάτων της Βυζαντινῆς ύφαντουργικῆς. Κατά τήν έβδομήν ό σεβ. Μητροπολίτης περι τού σπηλαίου της Βηθλεέμ και των περι αυτό άγώνων. Εις τās κατόπιν διαλέξεις ώμίλησαν ό ιατρός κ. Α. Κούζης περι της περιθάλψεως και νοσοκομείων κατά τούς Βυζ. χρόνους και ιδίῶ περι των μοναστηριακῶν νοσοκομείων ξενόνων κατά τόν ΙΒ' αΐωνα, ό κ. Κ. Άμαντος περι τού έλληνισμού της Μικρᾶς Ασίας κατά τόν Μεσαιωνα και ό ιατρός κ. Β. Λαμπίκης περι της ιατρικῆς κατά τούς Βυζ. χρόνους, ήτις ήτο έμπειρικῆ

— Ο κ. Γ. Σωτηρίου έδωσε σειράν πέντε διαλέξεων εις τήν Δέσχην των Έπιστημόνων περι της Βυζαντινῆς τέχνης και των Βυζαντ. μνημείων.

— Έν τῇ σειρᾷ των διαλέξεων της Πρακτικῆς Άρχ. σχολῆς ό κ. Κουρουσιώτης, ώμίλησε περι Περγάμου, ό κ. Άδαμαντίου περι τού χαρμακῆρος της Βυζαντινῆς τέχνης, ό κ. Κεραμιόπουλος περι τού άρχαίου Βίου, ό κ. Γ. Πολίτης κατόπι εισαγωγῆς εις τήν ιστορίαν της Τέχνης ήρχισε μαθήματα περι της Μεσαιωνικῆς Αρχιτεκτονικῆς της Δύσεως

— Έν συνεδριῷ της Ιστορικῆς Έθνολογικῆς Έταιρείας ό κ. Κ. Ράδος ώμίλησε περι των σχέσεων της Γαλλίας τού Μεγ.Ναπολέοντος προς τήν Ελλάδα και μετ' αυτόν ό κ. Ντριώ περι της έκαιτοναστηριδος τού Ναπολέοντος.

— Ο κ. Δοξιάδης ιατρός ώμίλησε περι της Ελληνίδος έν πολέμῳ και των καθηκόντων της με ά τόν πόλεμον.

— Ο κ. Ίω. Κοκοτᾶκης γραμματέϋς πρεσβείας ώμίλησεν εις τήν Δέσχην των Έπιστημόνων περι διπλωματικῶν εθίμων έν Τουρκία κατά τόν Μεσαιωνα. Άνέφερε περιεργότατα πληροφορίας περι της υποδοχῆς των πρέσβων υπό των Σουλτάνων, περι των έξεταλισμῶν και φυλακίσεων των Εύρωπαίων διπλωματῶν υπό των Βεζυρῶν, και περι της περιφύμου εθνητοπίας τού σοφῶ.

— Ο βουλευτής κ. Α. Καλβοκορέσης ώμίλησε εις τόν «Παρνασσόν» περι Βουλγαρίας και Βουλγάρων, αναλύσας τόν χαρακτήρα των Βουλγάρων και άρηγηθεΐς τὰ της δράσεως της εις Σόφιαν σταλείτης έλλ. άποστολῆς, ής άπειτέλει μέλος. Τήν διάλεξιν συνόδευον φωτεινά εικόνες.

— Ο νέος καθηγητής τού Πανεπιστημίου κ. Κ. Δυοβουνιώτης έν τῷ έναρκτηριῷ του λόγῳ έπραγματεύθη περι της σχέσεως της Άποκαλύψεως προς τὰ πορσιματα των έν Βαβυλωνία και Άσσυρία άνασκαιφῶν.

— Έξ άφορητῆς της υποβληθεισῆς εις τήν Βουλὴν προτάσεως τού κ. Μπασιά περι ίσοπολιτείας των δύο φύλων εδόθη σειρά διαλέξεων φεμινιστικῶν. Ωμίλησαν συνηγορήσαντες όπως δοθῆ ψήφος εις τās γυναΐκας ή κ. Παρρέν εις τέσσαρας ώμιλίας. Τί ζητοῦν αΐ γυναΐκες» εις τό Λύκειον, ό μαθηματικός κ. Ζερβός εις τό Πάλλαζ. Ο καθηγητής της νομικῆς κ. Τριανταφυλόπουλος εις τήν Αρχαιολογικὴν Έταιρείαν ώμίλησε περι της θέσεως της γυναικῆς εις τό σύγχρονον έλλ. Δίκαιον, εξήτασε τās νομικὰς άνικανότητας αυτης, κηρυχθεΐς υπέρ της ίσοπολιτείας των φύλων έν τῷ Δικαίῳ. Εις τό Λύκειον ώμίλησαν ό τείως δικαστής έν Αιγύπτῳ κ. Γ. Χοϊδάς, εκθέσας τās περι τού ζητήματος γνώμας των άρχαίων χρόνων και άποφανθεΐς ότι ψηφος πρέπει να δοθῆ μόνον εις τās γυναΐκας τās έχούσας έλεύθερον επαγγελμα (έπιστήμονας, καλλιτέχνας και ύπαλλήλους) μη έχούσας οικογενειακάς ύποχρεώσεις. Ο βουλευτής κ. Βασιλακάκης άνέπτυξε τήν εξέλιξιν της γυναικῆς διά μέσου των αίωνων και ό συνάδε φός του κ. Σοκόλης

έξησε τήν πολιτικὴν δρᾶσιν της γυναικῆς κατά τās κρισιμωτέρας στιγμὰς της εξέλιξεως τού έλλ. πολιτισμοῦ. Ο κ. Διαμασκῆς πρώην εισαγγελεύς άνέπτυξε διάφορους διαφορὰς μεταξυ άνδρῶν και γυναικῶς εις τό Ποινικόν Δίκαιον υπέρ τού πρώτου, και ώμίλησε ειδικότερον διά τὰ κατά της τιμῆς της γυναικῆς έγκλήματα, ύποστηρίξας άμα τήν τιμορίαν της άθετήσεως ύποσχέσεως γάμου.

ΣΥΜΜΙΚΤΑ

Η άγωνόδικος Έπιτροπή τού Άβερωφείου διαγωνισμοῦ προς σύνθεσιν των στίχων τού ύμνου της έκαιτοναστηριδος της Έθνικῆς Παιλιγενεΐας 1821 —1921 άποτελουμένη εκ των κ. κ. Σ. Μενάρδου Άρ. Κουρτιδου, και Παύλου Νιρβάνα, οδδέν εκ των υποβληθέντων υπεροδοήκοντα ποιημάτων έκρινεν άξιον βραβεύσεως. Κατόπιν τούτου ό διαγωνισμός επαναλαμβάνεται υπό τούς αυτους όρους, τασσομένης προθεσμίας μέχρι της 1ης Μαΐου 1920.

— Απέθανεν έν Αθήναις ό Νικόλαος Μαντζαβῆνος, άσχοληθεΐς εις νομικάς και φιλολογικὰς μελέτας δημοσιεύσας κατά τήν νεότητά του άξια λόγου ήθογραφικά έργα και λογογραφικά εις ήμερολόγια και περιοδικά.

— Τό Γαλλικόν Υπουργειον των Καλών τεχνῶν άτένεμιν εις τήν κ. Νίβαν Φωκά και τόν κ. Κιμ. Τριανταφυλλου τό πικράσημον Palmes d' Officier d' Academie.

— Απέθανεν έν Καίρῳ ό ιατρός Γ Κωνσταντινίδης, όστις υπό τό όνομα Γιάννης Σκληρός ειχεν έκδώσῃ τό «Κοινωνικόν μας ζήτημα» και τὰ «Σύγχρονα προβλήματα τού Έλληνισμού».

— Εις δύο φύλλα της «Νέας Ελλάδος» ό έν Μιδρίτη δημοσιογράφος κ. Κώστας Οδρανής έδημοσίευσε μελέτην περι τού έργου τού Θεοδοκοπούλου.

— Απέθανεν έν Κωνηπόλει ένθα ειχε μεταβῆ ήγούμενος χορωδίας ό μουσουργός Νικόλαος Κόκκινος προσβληθεΐς εκ γριπῆς. Γνήσιος λαϊκός συνθέτης, αυτοδίδακτος έτοπισεν άσματα αισθηματικά γενόμενα δημοφιλή, εξών γνωστότερα τό «Τσοπανόπουλο», «Τρυγώνα ή περήφανη», «Λεβεντιά καμαρωτή» «Η άπονια», «Πάμε σὰ ξένα». Ο Κόκκινος ήτο πενητηκοντούτης, άφρίνει δέ τρία μελοδραματικά έργα, άγνωστα εισέτι. Ο νεκρός τού μουσικοσυνθέτου μεταφερθεΐς εκηδεύθη έν Αθήναις.

— Απέθανεν έν Πειραιεΐ ό γνωστός διηγηματογράφος Άγαθοκλής Κωνσταντινίδης. Ήγεννήθη έν Σόφῳ τῷ 1855, διέμεινε επ' άρχετόν ως έμπορευόμενος έν Ρωσσία, έπίδοθεΐς άμα εις μεταφράσεις λίαν επιτυχεΐς των καλλιτέρων Ρωσικῶν έργων, διηγημάτων και δραμάτων. Πρό ετών έγκατεστάθη έν Πειραιεΐ, διορισθεΐς ύποπρόξενος της Ρωσσίας. Τῷ 1900 εξέδωκε τόμον πρωτοτύπων «Διηγημάτων», δώδεκα έν όλῳ, έμπνευσμένων κυρίως εκ της νησιωτικῆς ζωῆς, κριθέντα δ' εϋμενῶς διά τήν άπλότητα τού ύφους και τήν περιγραφικότητα. Άργότερον δ' έδημοσίευσε και άλλα εις τήν «Εστία», εις περιοδικά και εις τό Ήμερολόγιον Σκόκου. Μετέφρασε εκ τού Ρωσικῶ τού «Κράτος τού Ζόφου» τού Τολστόη, τόν «Έπιθεωρητήν» τού Γόγολ, πολλά διηγήματα τού Τσέχωφ έν οίς τόν «Βουινόκρηπον» και τόν «Γλάρον», έργα τού Πούσκιν και τού Λερμοντόφ. Πρό καιροῦ ειχεν άποστείλῃ προς τήν «Παναθηναϊκήν» ής ήτο από της έκδόσεως της ύποστηρικῆς, μετάφρασιν ήν άτυχῶς έχομεν άκόμη άδημοσίευτον, έλλείψει χρόνου. Ο θάνατος τού έπελθῶν κατόπιν χρονίου νοσήματος κατέθλιψε τούς εκτιμήσαντας αυτόν διά τήν αγαθότητα της ψυχῆς και τήν εϋγένειαν τού χαρμακῆρος.

— Απέθανεν ό γνωστότατος συγγραφεύς πλείστον

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

διδασκαλίων βιβλίων και νομικών διατριβών, εν οίς και περί πνευματικής ιδιοκτησίας, Θεόδωρος Αποστολόπουλος. Επί τινα χρόνον εξέδιδε τον «Βιομήχανον» ον συνέτασεν εξ ολοκλήρου μετά πολλής παρορησίας. Ήτο διδάκτωρ της φιλολογίας και της Νομικής πρὸς τούτοις δὲ διευθυντής μεγάλου τυπογραφείου.

— Ἀπέθανεν εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἀνδρικής ηλικίας, μετὰ μακρὰν νόσον, ὁ δημοσιογράφος Τίμος Παπαμιχαήλ. Διεκρίθη διὰ τὴν εὐφροσύνην, πρωτοτυπίαν καὶ χάριν τῶν χρονογραφημάτων, ἀτινα ἐδημοσίευσεν ὑπογραφομένος Τ. ἥλ. καὶ Ζιζάνιον. Συνειργάσθη εἰς τὸ «Σκρίπ», τὸν «Χρόνον», τὴν «Πατρίδα» καὶ τὸν «Βυζαντινὸν Ταχυδρόμον». Ἀθηναῖος τὸ ὄψος καὶ τὴν φωνήν, ἦτο κυρίως εὐθυμογράφος, εἶρον χωρὶς κακίαν, οὐδ' ἐκτετατότερος ποτὲ εἰς χυδαίότητα. Εἶχεν συνεργασθῆ εἰς θεατρικὰς ἐπιθεωρήσεις ἀνωμόως, ἔγραψε δὲ καὶ θεατρικὸν ἔργον, ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασε νὰ τὸ ἴδῃ παίζομενον. Ήτο τύπος ἀγαθοῦ καὶ ἀφοσιωμένου εἰς τὸ ἐπάγγελμα του δημοσιογράφου. Ἡ «Ἐνώσις τῶν Συντακτικῶν» κατέθεσε στέφανον.

— Ἀπέθανε ὁ δημοσιογράφος Τίμος Δεπάστας, συγγραφεὺς τοῦ περιλάλητου «Τζιτώτικου Ραβαίσιου». Δράσας ὡς ἐφεδρὸς ἀξιωματικὸς κατὰ τὰ Νοεμβριανά εἶχεν ἐπιχειρηθῆ.

— Ἀπέθανεν ὁ ἀρχιμανδρότης καὶ ἱεροκέρυξ Διονύσιος Φαραζουλῆς διακριθεὶς ἐπὶ εὐλωτίᾳ. Γεννηθεὶς ἐν Αἰγίῳ τῷ 1885, ἐσπούδασεν ἐξ ἀκαδημαϊκῆς κλίσεως θεολογίαν. Ἐκέρχεν εἰς τοὺς ναοὺς τοῦ Ἁγ. Γεωργίου, τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, διορισθεὶς ἐσχάτως ἱεροκέρυξ τοῦ Μητροπολιτικοῦ ναοῦ. Εἰς τὸ κήρυγμα του συνέερσεν πλῆθη πιστῶν, διὸ καὶ ἡ κηδεὶα του ἀπέβη λαϊκὸν προσκύημα. Λόγον ἐξεφώνησεν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης. Ὁ Φαραζουλῆς εἶχε συνεργασθῆ καὶ εἰς ἐκκλ. περιοδικά.

— Ἀπέθανεν ἐκ γρίπτης ὁ ἐκ τῶν πρωταγωνιστῶν τοῦ θιάσου τοῦ Ὁδείου Γεώργιος Τσιτσιλιάνος. Ἐν Εὐρώπῃ ἠσχολήθη εἰς μουσικὰς καὶ θεατρικὰς σπουδὰς, ἐπανελθὼν δ' ἔλαβε μέρος εἰς παραστάσεις τοῦ Ὁμίλου τῶν Ἑρασιτεχνῶν. Ἀπετέλεσε κατόπιν τὸν πυρῆνα τοῦ θιάσου τοῦ Ὁδείου, καὶ τὴν εὐγενεστέραν αὐτοῦ φυσιογνωμίαν. Μὲ ἕνα ὄψος, κουραστικόν, μὲ φωνὴν ὑποβλητικὴν, πένθμιον, ὁμιᾷζουσαν κάπως τὴν τοῦ διδασκάλου του κ. Οἰκονόμου, ἦτο πάντοτε κάτοχος τοῦ ρόλου του. Ἀγαθὸς καὶ εὐγενικὸς, ἦτο συμπαθέστατος παρὰ τῇ Ἀθηναϊκῇ κοινότητι.

— Ἀπέθανεν ὁ ἐπίτιμος καθηγητῆς τῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς Δημ. Πασόπουλος. Κατήγετο ἐξ Ἀνδρισταίνης, καὶ ἐσπούδασεν ἐν Γερμανίᾳ. Διορίσθη καθηγητῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Γενικῆς ἱστορίας τῷ 1880. Μετὰ δύο ἔτη ἀπελύθη ἀναδιορισθεὶς τῷ 1890. Τῷ 1910 ἐγένετο ἐπίτιμος καθηγητῆς. Ἐγραψε Μεσαιωνικὸν μελέτημα «Φράγκοι καὶ Βυζάντιον» καὶ ἐγγειρίδια Ἑλλ. Ῥωμαϊκῆς καὶ νεωτέρας ἱστορίας.

— Ἀρχίσθη ἐκ Παρισίων μετὰ διαμονὴν 16 ἐτῶν ἐν Γαλίᾳ ὁ νέος καθηγητῆς τοῦ Ὁδείου Ἀθηναῶν τῶν ἀνωτέρων θεωρητικῶν μαθημάτων καὶ τῆς ἱστορίας τῆς Μουσικῆς κ. Μάριος Βάρβολης, γνωστός ἐκ τῶν ἔργων του ἀτινα ἐπαίχθησαν ἐν Γαλίᾳ καὶ Γερμανίᾳ. Προσεχῶς θὰ παρασταθῆ εἰς Ἀθήνας τὸ Ἑλληνικὸν μελόδραμα τοῦ «Ἁγία Βαρβάρα».

— Εἰς τὸ Παρίσι ἔδωσε συναυλίαν ἡ δ. Α. Εὐλαμπίου εἰς τὴν αἶθουσαν Ἐράρ. Ἐπαίξε ἐκτὸς ἄλλων, τοῦ Μπαχ δύο Préludes, τὴν Ἀπαισιονάταν τοῦ Μπετόβεν καὶ τοῦ Σοπὲν τὴν Berceuse, τὸ Valse εἰς mi mineur καὶ τὸ Σκέρτζο.

— Πρόεδρος τοῦ «Παρνασσῶ» ἐξελέγη διὰ φήραν δὲ ὁ κ. Ν. Πολίτης καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου.

— Κατὰ τὸ ἀρξάμενον ἔτος συμπληροῦνται αἱ πεντηκονταετηρίδες τῆς φιλολογικῆς δράσεως τῶν κ. κ. Τ. Ἀριτελά καὶ Δ. Γρ. Καμπουρογλου καὶ ἡ τριακονταετηρίς τοῦ κ. Ξενοπούλου. Οἱ ἐορτάζοντες δὲν θὰ μιμηθῶν τὸν κ. Ἄντινον, συνεπὸς δὲν θὰ γίνῃ ἄδελφος.

— Ἐλήξε ἡ προθεσμία τῆς ὑποβολῆς ποιημάτων εἰς τὸν Φιλαδέλφειον διαγωνισμόν. Ὑπεβλήθησαν 17 σὺλλογαί, δὸα ἀκριβῶς καὶ πέρουσι. Ἡ κριτικὴ ἔπιτροπὴ ἀποτελεῖται ἀπὸ τοὺς κ. κ. Δροσίνην, Πίππ καὶ Ἀλ. Φιλαδέλφεια, υἱὸν τοῦ ἀγωνοθέτου. Τὸ βραβεῖον δισχιζοδραμον.

— Ὁ κ. Γεννάδιος πρεσβυτέρης ἐν Λονδίῳ ἀπέστειλε εἰς τὴν Ἱστορικὴν καὶ ἔθνομολογικὴν ἐταιρείαν δωρεάν ἐκ σπανίων βιβλίων καὶ 300 χαλκογραφικῶν ἀναγομένων εἰς τὴν πρὸ τῆς Ἀλώσεως τῆς Κ)πόλεως ἱστορίαν.

— Ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις ὁ φιλόλογος Γεώργιος Ζηκίδης, καθηγητῆς τῶν ἑλληνικῶν, συγγραφεὺς διδασκαλίων βιβλίων καὶ ἰδία συνοπτικῶν Λεξικῶν. Γεννηθεὶς τῷ 1850 ἐν Ζαγορίῳ, ἐδίδαξε τὰ ἑλλ. γράμματα ἐφ' ἱκανὰ ἔτη εἰς διάφορα σχολεῖα τῆς Ἠπείρου καὶ Μακεδονίας, καὶ κατόπιν ἀριστοῦχος διδάκτωρ γενόμενος τῆς φιλολογίας, εἰς γυμνάσια τοῦ ἐλευθέρου Κράτους. Εἶνε γνωστὰ τὰ ἔργα του Λεξικὸν ὀρθογραφικόν, Λεξικὸν τῶν ρημάτων τῆς ἀττικῆς πελοποννησιακῆς διαλέκτου, ἐκδόσεις μετὰ κριτικῶν σχολίων ἀρχαίων συγγραφεῶν κλπ. Ἀφίνει χειρόγραφα συγγραμματα ἀνέκδοτα οὐκ ὀλίγα, ἐν οἷς Λεξικὸν τῶν ὀμηρικῶν ῥημάτων, Λεξικὸν προσηγορικῶν, Λεξικὸν 5,540 ἀρχαίων ἑλλ. λέξεων ἀναταχριστῶν ἐν τοῖς ἑλλ. Λεξικοῖς, σὺλλογὴν ἀρχαίων παροιμιῶν κλπ.

— Ὁ κ. Λάμπας συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν κ. κ. Ι. Ἀγγελοπούλου, Σ. Φαραντάτου καὶ Ἀχ. Παπαδημήτρου οὐ ἔδωσε συναυλίαν εἰς Σμύρνην καὶ Κ)πολιν. Ὁ κ. Λάμπας δὲν εὐρε ἐκεῖ τὰς ἐπιτυχίας τῶν Ἀθηναῶν. Τὸ κοινὸν ὑπῆρξε ἐπιφυλακτικόν, ἡ δὲ κριτικὴ εὐρεν ὑπερβολικοὺς τοὺς Ἀθηναίους.

ΣΥΝΑΥΛΙΑΙ

Ἐν τῷ Ἑλλῆν. Ὁδεῖῳ ἔδωσε συναυλίαν ὁ Ρώσος λυρικός ὑψίφωνος τῆς αὐτοκρατορικῆς ὕπερας τῆς Μόσχας κ. Ἰωσήφ Μπρόμπροβιτς. Ἐτραγουδῆσε κυρίως Ρώσων συνθετῶν, τοῦ Γκρετανίνοφ καὶ τοῦ Τσαϊκόφσκη, τραγούδια, ἐπαίδειες φωνὴν ὀμαλὴν καὶ ἰσχυράν, ὑστεροῦσαν κάπως εἰς θερμότητα καὶ ἐκφρασιν. Ἡ δ. Παναὶ ἔπαίξε μίαν Ballade τοῦ Σοπὲν καὶ τὴν Polonaise τοῦ Λίστ. Ἐνεφανίσθη καὶ δευτέρω φορὰν ἐν συναυλίᾳ δοθεῖσα μετὰ τοῦ κ. Μπορισώφ.

— Ἐνδιαφέρουσα ὑπῆρξε ἡ συναυλία Μουσικῆς δοματίου Μπορισώφ—Μητροπούλου. Ὁ Ρώσος βιολιστῆς ἀπέδειξε ὅτι δὲν εἶνε μόνον βιρτουόζος, ἀλλὰ καὶ ἀριστος ἐρμηνευτής. Μολονότι τὸ πρόγραμμα δὲν περιεῖχε κλασικὰς, ἀπαιτοῦντας μεγάλην ἀντίληψιν, ἡ ἀπόδοσις καὶ τῶν ἐμπνεύσεων νεωτέρων μουσουργῶν ἦρσεν ἐξαιρετικῶς. Ἐπαίχθησαν τρεῖς σονάτες μίαν τοῦ Νικολάιεφ πολὺ μελωδική, ἄλλη συνάτα πλήρης ζωηρὰς ἐκφράσεως τοῦ κ. Μαρσίικ καὶ μίαν τοῦ Ντεμπυσσύ—ἡ καλλιτέρα ὄλων—ἧτις παρ' ὅλας τὰς τεχνικὰς δυσκολίας, ἀπεδόθη ἀπὸ τοὺς δύο, ἀνταξίους ἀλλήλων, ἐκτελεσὰς μετὰ τὸν ἀρμόζοντα χρωματικὸν καὶ πολλὴν λεπτότητα.

ΝΕΑΙ ἘΚΔΟΣΕΙΣ

Γυλατῆας Καζαντζάκη **Ὁ Ἄρχοντας, ὁ Μανρας—ὁ κ. ἢ ἀδελφῆ του.** Δράμα εἰς μίαν πρᾶξιν καὶ τρεῖς εἰκόνας, εἰς στίχους ἐνδεκασὺλλάβους. Ἐνεπύσθη ἐκ τοῦ γνωστοῦ δημοτικοῦ τραγουδιοῦ «Τὸ στοίχημα τοῦ Μανραίου» ἀνίσκοντος εἰς τὸν Ἀκριτικὸν κύκλον, καὶ τὸ ὅποιον ἐξηρημαῖον εἰς τὸν κ. Πορτιῶτην ὡς βάσις τῆς τραγωδίας τοῦ Ροδόπτη.

Ἡ κ. Καζαντζάκη ἐπεξεργάσθη διαφορετικὰ τὴν ὑπόθεσιν διὰ νὰ δώσῃ κάθαρον ἀντρίχον πρὸς τὴν ἰδέαν ὅτι ἡ γυναῖκα εὐκόλα γελιέται διὰ τὸ χεῖμα καὶ διὰ τὸν ἔρωτα. Ἡ συγγραφεὺς μεταχειρίζεται μερικὸς λεκτικὸς τῶς ἀντιαισθητικῶς, οἱ ὅποιοι ζημιῶνουν ὁποσδήποτε τὸ ἔργον τῆς.

Ὁ ἀκαταπόνητος ἱστοριογράφος, λάτρης καὶ... ἐξεπνευστῆς τῆς Ἀττικῆς, ὁ δημοσιεύσας εἰς τὴν «Ἐστὶαν» σειρὰν ἱστορικῶν δημοσιευμάτων, ὡς Ἀναδρομῆς κ. Α. Γρ. Καμπουρογλου συνεκέντησε τὴν ἐργασίαν του, ἦν ἠμπορεῖ τις νὰ ἐκτιμῆσῃ ἤδη περὶ ἀριστότερον. Σύντομα, μετὰ τὸ ἀπλοῦν καὶ ἐκλυτικὸν ἀφηγηματικὸν ὄψος ὁ συγγραφεὺς διατυπώνει γνώμια, ἐκθέτει ἐντυπώσεις, δίδει περιγραφὰς, διηγεῖται θεράλλους τῶν ὀρασιώτερον καὶ πλεόν ἐνδιαφερουσῶν τοποθεσιῶν τῆς Ἀττικῆς. Ὅλη ἡ παλαιὰ καὶ χερίσσεια ἱστορία τῆς πολυμνήτου γῆς ζωντανεῖται κατὰ τὸς ποικίλας ἐθνικὰς τῆς μορφῆς εἰς σελίδας παλλομένης ἀπὸ ἐνδιαφέροντος καὶ στοιχηγῆν καὶ φωτισομένης ἀπὸ μίαν εὐσυνείδητον καὶ ἐπιμελῆ γνώσιν. Ἡ ἔκδοσις ὀφείλεται εἰς τὸν κ. Ζηκίδην, ὅστις διὰ τῶν ἐκδόσεων του πλουτίζει μετὰ ἀξία λόγου ἔργα τὴν νεωτέρω φιλολογίαν μας.

Ἐξεδόθη καὶ ἐν ἰδιαιτέρῳ φυλλαδίῳ ἢ ἐν τῇ «Ἀθηνᾶ» δημοσιευθεῖσα ἀπάντησις τοῦ καθηγητοῦ κ. **Γ. Χατζιδάκη** εἰς τοὺς **Ἀνωτέρους ἐπίπτας κ. κ.** Δελμοῦζου καὶ Γριαταφυλλίδην, εἰς τὰς ὑπ' αὐτῶν διατυπωθείσας κατ' αὐτοῦ ἐπικρίσεις. Ἡ ἀπάντησις τοῦ διατρεποῦς καθηγητοῦ ἀνυσκευάζει καὶ καταρρίπτει τὰ σαθεὰ ἐπιχειρημᾶτα των.

Ὁ ἐφέτης κ. **Ἡρ. Κυριακόπουλος** ἐξέδωκε τὴν ἐν τῷ Παρνασσῶ γυνομένην πρὸ ἔτους ἀνακοινωσίαν του περὶ τῶν λόγων καὶ τῶν συνεπειῶν τοῦ **Μαζουγίου**, ἀπὸ ἀτόφρου νομοθετικῆς. Ἐρρενὰ πάντα τὰ σχετικὰ ζητήματα μετ' ἐμριθείας, συνοδεῖται δὲ ἡ μελέτη ἀπο πικρὰς διαφωτιστικῆς ὑποσημειώσεις. Τὸ ζήτημα εἶνε δυσχερότατον, ἡ συμβολὴ δὲ τοῦ ἐγκρίτου δικαστοῦ προκειμένου νὰ μεταρρυθμισθῶσι τὰ περὶ διαζυγίου καὶ παρ' ἡμῖν, εἶνε πολύτιμος. Ὁ συγγραφεὺς προβλέπει μεγάλην ἐν τῷ μέλλοντι τὴν πρὸς διάξυσιν ἐλευθερίαν.

Ὁ νεαρὸς δημοσιογράφος κ. **Κ. Φαλατῆς** ὁ- ὅστις ἐνεφανίσθη τὸ πρῶτον μετὰ τὸν «Θάνατον τῆς ἀδελφῆς του» ἐξέδωκε εἰς ὀλιγοσέλιδον τεῦχος περιγραφὴν τῆς **Ναυμαχίας τῆς Ἑλλης**, ἢ παρηκολούθησεν ὡς ἀσυρματιστῆς τοῦ «Ἀβέρωφ». Ἡ ἀφήγησις τῆς ἐνδόξου ναυμαχίας εἶνε πολὺ παραστατικὴ καὶ ἀκριβῆς. Ἐκφάνει τῶν ὀρίων τοῦ ἱστορικοῦ διηγήματος, μολονότι ὁ συγγραφεὺς φαίνεται φρονῶν τὸ ἐναντίον, καὶ εἶνε μάλλον δημοσιογραφικῶς ἐντυπώσεως ἀλλὰ πολὺ ἐνδιαφερούσαι καὶ μετὰ ἱκανὰ χερίμματα ὄψους συγγραφευτοῦ.

Αἱ ἐκδόσεις τοῦ βιβλιοπωλείου **Γ. Βαδίου** ἐπλουτίθησαν μετὰ δύο ἀξίας λόγου ἐμμέτρους μεταφράσεις. Μία εἶνε τοῦ **Λυκοῦ Ἰντερμέδιου** τοῦ Χ. ἔνε ὑπὸ τοῦ κ. **Κουκούλα**, ἀρκετὰ πιστῆ καὶ ὀλοκλήρου τῆς σειρᾶς τῶν περιφημῶν

τραγουδιῶν, χωρὶς ὁμὰς νὰ εὐρίσκωμεν δικαιολογημένην τὴν ἐπιθέσιν τοῦ μεταφραστοῦ κατ' ὄλιον τῶν προγενεστέρων μεταφράσεων. Ἡ ἄλλη εἶνε μετάφρασις τοῦ κ. **Κ. Θεοτόκη** τοῦ «**Ἐρμάννου καὶ Δωροθέας**» τοῦ Γκαίτε μετὰ ὀκτὼ εἰκόνας τοῦ ζωγράφου φόν Ράμπεργ.

Περιοδικὰ καὶ Ἐφημερίδες

«**Ἑλληνικὴ Ζωή**» Δεκαπενθήμερον εἰκονογραφημένον περιοδικόν. Διευθυντής **Χ. Μπισσιδης**. Περιεχόμενα φιλολογικὰ καὶ καλλιτεχνικά.

«**Ἀνθρωπιστῆς**». Μηνιαῖον εἰκονογραφημένον περιοδικόν, ἐκδιδομένον εἰς μέγα σχῆμα, ὑπὸ τοῦ κ. **Δ. Τζιάθα** ὄργανον τῆς Ἀνθρωπιστικῆς καὶ Κοινωνιστικῆς κινήσεως ὡς καὶ τῆς δημοσιογίας εἰς τὰ γράμματα, τὰς ἐπιστήμας καὶ τὰς τέχνας.

Ἐπανελήθη ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ κ. **Σπ. Παπατικοῦ** ἡ ἔκδοσις τῆς «**Ἐπιστημονικῆς Ἐχοῦς**» μετὰ μακρὰν διακοπήν. Εἶνε περιοδικὸν ἀσχολούμενον ἀποκλειστικῶς εἰς τὰς φυσικὰς ἐπιστήμας.

«**Ἐφημερίς τοῦ Χρηματιστηρίου**». Καθημερινὴ οἰκονομολογικὴ καὶ πολιτικὴ. Διευθυντής **Ν. Η. Ἰγ-τζέδης**.

«**Τὰ Νιάτα**» μηνιαῖον λογοτεχνικὸν περιοδικὸν ἐκδιδομένον ἐν Μιτωλήνῃ.

«**Ἀττικὰ αἶγλα»**. Ἑβδομαδιαῖον περιοδικὸν μετὰ ὄλην δυναμένην νὰ ἀναγνωσθῆ ἀκινδύνως ὑπὸ τῆς νεολαίας.

«**Ἐξοχή»** Περιοδικὸν ἑβδομαδιαῖον ἀσχολούμενον εἰς τὴν μελέτην τῆς φύσεως, μετὰ σκοπὸν νὰ ἐμπνεύσῃ τὴν πρὸς αὐτὴν ἀγάπην. Ὑψηλὴ τεργνή, διδασκτικὴ ἀποτελοῦσα ἀντίθεσιν εἰς τὰ ἐπιληψίμου ἠθικῆς δημοσιεύματα τῶν ἄλλων ἑβδομαδιαίων περιοδικῶν.

«**L' Orient illustré**» ἐκδιδομένον κατὰ δεκαπενθήμερον εἰς Παρισίους. Εἰς τὸ τελευταῖον φύλλον δημοσιεύεται ἱστορικὴ μελέτη τοῦ κ. Ζερβῶ περὶ τῆς τέχνης καὶ τοῦ πολιτισμοῦ τῆς Ρόδου μετὰ πολλῶν εἰκόνων τῶν περιφημῶν Ρωδιακῶν ἀγγείων. Διευθυντής ὁ κ. De Hocheperied, ὁ παλαιὸς γνώριμος τῶν Ἀθηναῶν ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Jean Dargos πραγματευόμενος τὰ Ἑλληνικὰ ζητήματα.

«**Ἐθνικὸς ὁδηγὸς τῆς Μαγιάλας Ἐξολάδο»**. Ἐκδόται **Γ. Γ. Φιλάρετος** καὶ **Δ. Π. Βασιλειάδης**, ἐν Ἀθήναις. Τὸ α' τεῦχος ἐκ 32 σελ. εἰς μέγα σχῆμα περιλαμβάνει τὴν Βέρροιαν, τὴν Κόκκοβαν καὶ ἕνα Μακεδονικὸν Παραμῦθι.

«**Λογοτεχνία**». Δεκαπενθήμερον φιλολογικὸν καὶ κριτικὸν περιοδικόν. Διευθυντής Λεων. Παυλίδης. Ἐκαστον τεῦχος ἀποτελεῖται ἀπὸ 64 διστηλῶν σελίδας. Συνεργάται, γνωστοὶ λογογράφοι καὶ ποιηταί.

Ὁ ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

Διακηρύττει ὅτι

Τὴν 8ην ἐλευσομένου μηνὸς Μαρτίου ἔ. ἔ. ἡμέραν Παρασκευὴν καὶ ὄραν 12ην τῆς μεσημβρίας ἐνεργηθήσεται ἐν τῷ Δημαρχεῖῳ μειοδοτικὴ δημοπρασία διὰ τὴν προμήθειαν καὶ μεταφορὰν πενήκοντα τόννων ἀκαθάρτου πετρελαίου διὰ τὴν κίνησιν τῶν ἐν Πατησίοις μισθωμένων παρὰ τοῦ Δήμου ἀντιληκτικῶν ἐγκαταστάσεων.

Τῶν ὄρων τῆς ταυταριθμοῦ πλήρους διακηρύξεως ἡμῶν μετὰ συγγραφῆς ὑποχρεώσεων, δύνανται νὰ λάβωσι γνώσιν οἱ βουλόμενοι προσερχόμενοι εἰς τὸ ἐπὶ τῶν ὑδραυλικῶν τμημὰ τοῦ Δήμου.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 27 Φεβρουαρίου 1920.
Ὁ Δήμαρχος **ΣΠ. ΠΑΤΣΗΣ**

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΝ ΔΑΝΕΙΟΝ

ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

300, 000, 000

8-23 Ἀπριλίου 1920

Παρέχει εἰς τοὺς ὀμολογιούχους του κατὰ ὀμολογίαν.

- 1ον.— Τόκον 10 δραχμῶν ἐτησίως. 2ον.— Δῶρον ἐπ' ἄπαξ 100 δραχμῶν
3ον.— Λαχεῖον μὲ μέγαν ἐτήσιον λαχὸν 1.000.000 δραχμῶν καὶ 74 ἄλλου
μικροτέρους 200.000—10.000 δραχμῶν.
4ον.— Ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τοῦ φόρου εἰσοδήματος καὶ τῶν τελῶν τοῦ χαρτοσήμου.

Ἀποτελεῖ συνεπῶς καθήκον πρὸς τὸν ἑαυτὸν μας καὶ τὸ μέλλον τῶν παιδιῶν μας ἢ ἀγορὰ ὀμολογιῶν τοῦ νέου δανείου.

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΝ ΔΑΝΕΙΟΝ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐκδίδεται διὰ τὴν χρησιμοποίησιν καὶ διὰ τὴν συντελέσιν :

- 1ον.— Εἰς τὴν κάλυψιν τῶν δαπανῶν διὰ τὸν διπλασιασμὸν τῆς Ἑλλάδος.
2ον.— Εἰς τὴν καλλιέργειαν τῶν νέων πλουτοφόρων πηγῶν τοῦ Κράτους.
3ον.— Εἰς τὴν ἀπορρόφησιν τοῦ περισσεύοντος χαρτονομίσματος.
4ον.— Εἰς τὴν ὑποτίμησιν ὅλων τῶν βιωτικῶν μέσων καὶ εἰδῶν.

Τὸ τίμημα τῶν ὀμολογιῶν καταβάλλεται εἰς τρεῖς δόσεις.

Α'. δόσις δρ. 100—Β'. δόσις δρ. 50—Γ'. δόσις δρ. 45